
Program

og love for

DKP/ML

**Vedtaget på
Danmarks Kommunistiske Parti / Marxister-Leninisters
1. kongres, december 1978**

Program

og love for

DKP/ML

Vedtaget på
Danmarks Kommunistiske Parti / Marxister-Leninisters
1. kongres, december 1978

INDHOLD

indholdsfortegnelse:

PROGRAM FOR DKP/ML.....s.	5
Indledning.....s.	7
I Kapitalismen og imperialismen.....s.	11
II Kommunismen og socialismen.....s.	21
III Kapitalismen og klassekræfterne i Danmark.....s.	27
IV Kampen mod opportunismen og borgerskabets agenter i arbejderbevægelsen.....s.	37
V Den proletariske revolution.....s.	47
LOVE FOR DKP/ML.....s.	55

PROGRAM FOR

DANMARKS

KOMMUNISTISKE PARTI /

MARXISTER-LENINISTER

Vedtaget på
DKP/ML's 1. kongres
30-31. december, 1978

Indledning

Den socialistiske revolution knuser borgerskabets diktatur og opretter proletariatets diktatur. Dette er betingelsen for, at arbejderklassen og dens allierede kan opbygge socialismen og sikre dens udvikling til det klasseløse kommunistiske samfund. Men det kan kun ske, når det proletariske klasseparti - et ægte kommunistisk parti - står i spidsen for proletariatets kamp.

Med stiftelsen af DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI/MARXISTER-LENINISTER, DKP/ML, har det danske proletariat atter fået sit kommunistiske parti. DKP/ML samler den røde fane op, som revisionister og opportuniste har trampet i sølet, og indskriver igen den proletariske revolutions store løsen på den.

DKP/ML vejledes i hele sin virksomhed af marxismen-leninismen - arbejderklassens teori i imperialismens og den proletariske revolutions epoke. Partiet bruger marxismen-leninismens lære på de konkrete betingelser for proletariatets og de undertrykte folks kamp, nationalt såvel som internationalt.

DKP/ML bygger klart og konsekvent på den videnskabelige socialisme, sådan som den er udviklet af marxismen-leninismens klassikere: Marx, Engels, Lenin og Stalin.

Marxismen-leninismens klassikere har grundlagt og videreudviklet arbejderklassens videnskabelige teori. De var anerkendte teoretiske og praktiske ledere af den kommunistiske verdensbevægelse. De har ikke begået afgørende fejl på noget grundlæggende spørgsmål. Derfor er deres lære det uomgængelige grundlag for kommunisternes arbejde og kamp også idag.

Marx og Engels grundlagde den videnskabelige socialisme og stod i spidsen for Den internationale Arbejderassociation. De udviklede den dialektiske og historiske materialisme og analyserede herigennem til bunds den historiske samfundsudvikling fra ursamfundet til kapitalismen. De forklarede arbejderklassens historiske rolle som kapitalismens banemænd og kommunismens bygmestre. De fastslog at den proletariske revolution og proletariatets diktatur er nødvendige skridt på vejen til kommunismen - det menneskelige samfunds højeste udviklings-

trin, som erstatter alle klasse- og udbyttersamfund

Lenin udviklede marxismen til et højere niveau i overensstemmelse med, at det kapitalistiske system havde udviklet sig til den monopolistiske fase - imperialismen. Lenin analyserede tilbunds imperialismens økonomiske og politiske kendetegn og fastslog, at uden kamp mod opportunismen kam imperialismen ikke styrtes. Han udviklede læren om det kommunistiske fortropsparti og grundlagde det første bolsjevikiske parti. Lenin stod i spidsen for den første sejrende proletariske revolution - den store socialistiske Oktoberrevolution - og de første år af den socialistiske opbygning i Sovjetunionen. Han tog initiativet til opbygningen af den III Internationale, KOMINTERN, og stod som den anerkendte leder af den kommunistiske verdensbevægelse.

Stalin sammenfattede marxismen-leninsmen på mønstergyldig vis. Han udviklede teorien videre på væsentlige felter under kampen for socialismen under proletariats diktatur. Han udviklede den marxistisk-leninistiske lære om det nationale spørgsmål. Han uddybede læren om det kommunistiske parti, dets karakter og historiske rolle. Han fastslog og forklarede, at klassekampen fortsætter og skærpes under socialismen. Som Lenins elev og våbenfælle stod han sammen med ham i spidsen for den russiske revolution. Efter Lenins død var Stalin i 30 år lederen af det sovjetiske proletariats sejrriige opbygning af socialismen på alle felter i kamp mod utallige fjender. Han ledte den antifascistiske krig, som muliggjorde oprettelsen af folkedemokratier. Han forudså, afslørede og bekæmpede uden vaklen ethvert forsøg på at genrejse kapitalismen og var den kommunistiske verdensbevægelses ubestridte leder.

DKP/ML støtter sig konsekvent på den revolutionære tradition i den danske arbejderklasse. Siden det danske proletariate i slutningen af forrige århundrede organiserede sig og kæmpede som klasse har det udkæmpet mange hårde kampe mod borgerskabet. Traditionen fra slaget på Fælled i 1872 er ubrudt blevet videreført gennem kampene under den revolutionære krise under og efter den første imperialistiske verdenskrig. De er videreført i kampene mod fascismen i mellemkrigstiden, hvor blandt andet mange danske arbejdere kæmpede i de internationale brigader mod Franco-fascismen i Spanien. De er videreført i kampen mod den nazistiske besættelse, hvor blandt andet folkestrejken i 1944 står som et lysende eksempel. Traditionen er videreført gennem de store klassesammenstød fra 1956 og fremefter, gennem de mange store og små aktioner, strejker og andre kampe, som den danske arbejderklasse har ført og fører.

DKP/ML viderefører og forsvare den konsekvente marxistiske tradition i den danske arbejderbevægelse. Gerson Trier og Nicolaj L. Petersen, venner og kampfæller til Engels og Lenin, var de første danske marxister. De kæmpede utrætteligt for at udbrede marxismen og for at skabe et proletarisk klasseparti. Deres arbejde blev taget op da Danmarks

Kommunistiske Parti blev stiftet i 1919 som en sektion af KOMINTERN og udvikledes efter et bolsjevikisk forbillede. Efter DKPs forvandling til et moderne revisionistisk parti blev den røde fane løftet igen af Kommunistisk Forbund Marxister-Leninister. KFML udgjorde fra sin stiftelse den danske arbejderklasses politiske fortropsorganisation og stiftede Kommunistisk Arbejderparti som nu er degenereret til et moderne revisionistisk parti på linie med DKP. Hermed sattes stiftelsen af DKP/ML på dagsordenen.

DKP/ML støtter sig urokkeligt på det internationale proletariats revolutionære traditioner. Pariserkommunen i 1871 var det første eksempel på proletariatets diktatur. Oktoberrevolutionen i Rusland 1917 var en sejrende proletarisk revolution, hvis vej og grundlæggende lære proletariatets i alle lande vil følge. Fascismens nederlag i 2. verdenskrig fulgtes af oprettelsen af folkedemokratier i en lang række lande, som ved egen hjælp eller med støtte af den røde hær havde knust fascismen. Disse sejre, som førte til opbygningen af socialismen under proletariatets diktatur i Albanien, udgør en vigtig erfaring for arbejderklassen.

DKP/ML arbejder uden vaklen ud fra den marxistisk-leninistiske verdensbevægelses generallinje, som blev udstukket af klassikerne. DKP/ML arbejder uden vaklen ud fra KOMINTERNs traditioner, traditionerne fra de store kampe mod reformisme og revisionisme på internationalt plan.

DKP/ML fører uophørligt kampen mod den moderne revisionisme i alle dens afskygninger. Uden denne kamp kan revolutionen ikke sejre. Den jugoslaviske revisionisme var den første variant af den moderne revisionisme. Stalin indledte i 1948 en beslutsom kamp mod denne afart af revisionismen, hvilket medførte, at titoismen afsløredes som kontrarevolutionær, og at Jugoslavien udelukkedes af den socialistiske lejr. Men ved et kup på Sovjetunionens Kommunistiske Partis 20. kongres i 1956 greb revisionister med Hrustjov i spidsen magten i partiet og sovjetstaten. Hrustjov udformede sin variant af den moderne revisionisme - en teori for genrejsning af kapitalismen og udvikling af Sovjetunionen til en socialimperialistisk supermagt. Hrustjov-revisionismen er stadig grundlag for det sovjetiske parti og de partier, som er forbundet med dette. I tidligere kommunistiske partier i nogle vesteuropæiske lande har der udviklet sig en såkaldt eurokommunistisk retning, som slutter sig til og støtter de øvrige revisionistiske strømninger, som eurokommunisterne hævder at være uafhængige af. Den kinesiske revisionisme, som bygger på den såkaldte Mao Tsetungtænkning er en farlig variant af den moderne revisionisme. Mao Tsetungtænkningen er en kontrarevolutionær lære, der blandt andet indeholder den reaktionære teori om "verdens deling i tre". Mao Tsetungtænkningen er et redskab til bevarelsen og styrkelsen af kapitalismen i Kina og udvikling af Kina til en socialimperialistisk supermagt. Albaniens

Arbejdets Parti med den store marxist-leninist Enver Hoxha i spidsen har hele vejen igennem stået i forreste række i den konsekvente og omfattende kamp mod alle disse revisionistiske strømninger og har således ydet uvurderlige bidrag til forsvar for marxismen-leninismen, socialismen og proletariatets diktatur, til forsvar for den kommunistiske verdensbevægelses enhed og slagkraft.

DKP/ML er en uadskillelig del af den internationale kommunistiske bevægelse og betragter denne bevægelse som en afgørende støtte i kampen for det socialistiske Danmark og for den proletariske verdensrevolution. Derfor støtter DKP/ML ethvert skridt, der tages for at bevare og styrke den kommunistiske verdensbevægelses enhed. Derfor bekæmper DKP/ML enhver splittelseshandling og ethvert forrædderi mod denne enhed.

DKP/ML er opstået i uforsonlig kamp mod den moderne revisionisme og al opportunisme og forsvarer socialismens landevindinger og den kommunistiske verdensbevægelse. DKP/ML står vagt om Den Socialistiske Folkerepublik Albanien, som sejrrikt opbygger socialismen under proletariatets diktatur. Albanien er en urokkelig bastion for den proletariske verdensrevolution. Proletariatet og de undertrykte folk ser sine forhåbninger og sin fremtid legemliggjort i den virkeliggjorte socialisme i Albanien.

DKP/ML træder åbent frem med sit program - proletariatets diktatur og kommunismen - som organisator af den proletariske revolution i Danmark, som er en del af den proletariske verdensrevolution.

Kapitel 1

Kapitalismen og imperialismen

Det kapitalistiske samfund er ligesom slavesamfundet og det feudale samfund et klassesamfund. Det kapitalistiske samfund adskiller sig kun fra de tidligere klassesamfund ved en højere udvikling af produktivkræfterne, ved at vareproduktionen er blevet altdominerende, og ved at udbytningen tager form af udbytning af lønarbejde. Under kapitalismen er arbejdskraften blevet en vare. Arbejderklassen er berøvet produktionsmidlerne og er tvunget til at sælge sin arbejdskraft for at kunne leve. Arbejdskraftens værdi svarer i gennemsnit til værdien af livsfornødenhederne, som kræves for at opretholde arbejdskraften. Men værdien af det, som arbejderne producerer overstiger langt værdien af arbejdskraften. Merværdien tilfalder borgerskabet i form af profit. Gennem udbytningen af arbejderklassen akkumulerer borgerskabet i voksende omfang kapital.

Målet med den kapitalistiske produktion er ikke at tilfredsstille de menneskelige behov, men at sikre kapitalens akkumulation.

Jagten på profit tvinger borgerskabet til at udvikle produktivkræfterne for at øge arbejdets produktivitet og hermed udbytningen af arbejderklassen. Samtidig befæster det de kapitalistiske produktionsforholds herredømme. Kapitalismens udvikling skærper i stigende omfang alle de indre modsætninger i det kapitalistiske system, først og fremmest den grundlæggende modsætning mellem produktionens samfundsmæssige karakter og den private tilegnelse, mellem produktivkræfter og produktionsforhold. Denne modsætning fører til stadigt tilbagevendende overproduktionskriser i det kapitalistiske system. I dag er produktionsforholdene en reaktionær kraft, som ikke alene hindrer en alsidig udvikling af produktivkræfterne, men tillige i stort omfang destruerer produktivkræfter, herunder den vigtigste - den menneskelige arbejdskraft.

Borgerskabet og proletariatet er det kapitalistiske samfunds hovedklasser. Så længe den kapitalistiske produktionsmåde består, vil disse to klasser være uløseligt forbundet: borgerskabet kan ikke eksistere og berige sig uden at udbytte proletariatet; proletarerne kan ikke leve uden at sælge deres arbejdskraft til kapitalisterne. Borgerskabets og proletariatets interesser er modsatte og uforson-

ligt fjendtlige. Den herskende klasse i det kapitalistiske samfund er borgerskabet, som udøver sit diktatur over samfundets øvrige klasser.

Dette borgerskabets diktatur kan antage forskellige former. Nogle af disse former udgives for at være demokratiske. Men i kritiske situationer kaster borgerskabet denne maske og griber til fascismen som styreform. Betingelsen herfor er manglende stabilitet i borgerskabets herredømme, tilstedeværelsen af socialt deklasserede elementer i større mængde, forarmelse af brede lag af småborgerskabet og de intellektuelle, samt fare for proletariske masseaktioner. Fascismen er finanskapitalens åbne, terroristiske diktatur, som søger sit massegrundlag ved at udnytte småborgerskabets utilfredshed, den opsamler de deklasserede elementer og søger at vinde tilbagestående elementer også i arbejderklassen. Fascismen knytter an til utilfredsheden ved hjælp af en tilsyneladende social eller anti-kapitalistisk demagogi, som den forener med den mest brutale vold og åbne terror mod kommunisterne, klassebevidste arbejdere og progressive kræfter iøvrigt.

Staten i det kapitalistiske samfund er borgerskabets organiserede volds- og undertrykkelsesapparat, som skal beskytte den kapitalistiske privatejendom af produktionsmidler og jord, sikre udbytningen af proletariatet, samt holde arbejderklassen og de øvrige arbejdende nede. Grundlaget for dette apparat er hær og politi, efterretningstjenester, fængselsvæsen, hele det borgerlige forvaltningsapparat. Eksistensen af parlament, borgerlige rettigheder og lignende er blot former, som skal skjule borgerskabets diktatur over proletariatet. Ingen demokratisk republik, ingen form for stemmeret kan ændre dette. Så længe kapitalen eksisterer, behersker den hele samfundet.

Udviklingen af kapitalismen fører til en uddybning af kløften mellem det udbytende mindretal og de udbyttede masser, til en både relativ og absolut forarmelse af proletariatet. Klassekampen mellem proletariatet og borgerskabet er drivkraften i det kapitalistiske samfunds udvikling frem til socialismen.

Efterhånden som den kapitalistiske storproduktion vokser, øges også proletariatets tal, og det bliver sig i stadig højere grad sine klasseinteresser bevidst, udvikler sig politisk og organiserer sig til kamp mod borgerskabet. Proletariatet er den arbejdende klasse, der er knyttet til den kapitalistiske produktion. Proletariatet er den kapitalistiske samfunds eneste konsekvent revolutionære klasse. Den har kun sine lænker at miste, men en verden at vinde og fører derfor an i stormen på kapitalismen.

Kapitalismens udvikling betyder ikke blot en skærpelse af modsætningen mellem produktivkræfter og produktionsforhold og mellem lønarbejde og kapital. Modsætningen mellem land og by, med koncentra-

tion af produktionen omkring de store byer og systematisk udpining af landområderne, skærpes tillige. Modsætningen mellem håndens og åndens arbejde uddybes.

Kvindeundertrykkelsen, som har eksisteret i alle classesamfund, og hvis grundlag er modsætningen mellem den samfundsmæssige produktion og den private reproduktion, fortsættes og skærpes under kapitalismen. De arbejdende klassers kvinder bruges under kapitalismen som permanent arbejdskraftreserve. Massevis af kvinder lænkes til husarbejdet og bliver afhængige af mandens forsørgelser. De udearbejdende kvinder underlægges et dobbelt arbejdspress. Kapitalismen er aldrig i stand til at bringe kvinderne frigørelse og ligestilling. Deres dobbelte arbejdssituation og funktion som arbejdskraftreserve udbygges, reproduktionen, kan ikke samfundsmæssiggøres, udbytningen mindskes ikke, men vokser tværtimod.

Ungdommen vokser op uden håb, for store deles vedkommende med udsigt til permanent arbejdsløshed, mens de ældre brutalt kasseres til fordel for mere produktive og de må føre et liv nær eksistensminimum.

Vi lever i imperialismens og den proletariske revolutions epoke. Efter sin opståen har kapitalismen fundet udbredelse over hele kloden. Lande, hvor den kapitalistiske udvikling endnu ikke var slået igennem, er blevet opdelt og koloniseret. I begyndelsen af det 20. århundrede var denne opdeling i det store og hele afsluttet. Konkurrencekapitalismen afløstes af monopolernes herredømme, hvilket ikke har betydet en ophævelse af konkurrencen, men dens skærpelse til det yderste. Hermed var kapitalismen gået ind i sin højeste og sidste fase: Imperialismen.

Imperialismens vigtigste økonomiske kendetegn er, at:

- koncentrationen af produktion og kapital har nået et sådant udviklingstrin, at monopolerne spiller en afgørende rolle i det økonomiske liv.
- kapitaleksport til forskel fra vareeksport får en særlig stor betydning.
- internationale monopolsammenslutninger har opdelt verden mellem sig.
- verdens territoriale opdeling mellem de største kapitalistiske stater er afsluttet og kampen om omfordeling af dem er indledt.

Under hele imperialismens eksistens virker monopolkapitalismens økonomiske grundlov, sådan som Stalin formulerede den:

- 7) *"Opnåelse af maksimal kapitalistisk profit ved udbytning, ruiner og forarmelse af det givne lands befolkningsflertal, ved undertrykkelse og systematisk udplyndring af folkene i andre lande, især de tilbagestående lande og endelig ved krige og militarisering af økonomien, hvilket benyttes som et middel til at sikre de højeste profiler".*

Jagten på maksimalprofitterne medfører den yderste skærpelse af alle

kapitalismens modsætninger.

Udviklingen af statsmonopolkapitalismen er karakteristisk for imperialismen. Statsmonopolkapitalismen er det højeste trin af produktionens samfundsmæssiggørelse under kapitalismen. Den betyder direkte underlæggelse af statsapparatet under monopolerne, og oprettelsen af deres fuldstændige dominans på alle samfundslivets felter - økonomisk, politisk, militært og kulturelt - for at sikre maksimal profit for finansoligarkiet gennem udbytningen af hele det arbejdende folk. I denne proces koncentrerer en række virksomheder og hele erhvervsgrene i den borgerlige stats hænder for at sikre kapitalens almene eksistensbetingelser og for at støtte kriseramte kapitalgrupper. Den statsmonopolistiske ejendom er ikke en enkelt kapitalists ejendom, men den kapitalistiske stats ejendom, og herigennem borgerskabets ejendom.

Efter den store socialistiske Oktoberrevolution bestemte Lenin og Stalin de vigtigste modsætninger i vor epoke som modsætningen mellem socialisme og kapitalisme, modsætningen mellem arbejde og kapital, modsætningen mellem de undertrykte folk og imperialismen, modsætningen mellem de imperialistiske magter og monopolkapitalistiske grupper indbyrdes. Epokens hovedindhold er overgangen fra kapitallisme til socialisme. Det er epoken med kamp mellem to modsatrettede samfundssystemer, de socialistiske revolutioners og nationale frigørelsesrevolutioners epoke, epoken med imperialismens sammenbrud og afviklingen af kolonisystemet, epoken hvor folkene slår ind på socialismens vej og hvor socialismen sejrer på verdensplan.

Den grundlæggende modsætning for hele denne epoke er modsætningen mellem socialismen og kapitalismen. Før kapitalismen udviklede sig til imperialismen eksisterede den som modsætningen mellem arbejde og kapital, mellem proletariat og borgerskab. Med udviklingen til imperialismen opstår de vigtige modsætninger mellem de undertrykte folk og imperialismen, og mellem de imperialistiske magter og monopolgrupper indbyrdes. Med Oktoberrevolutionens sejr bliver eksistensen af den socialistiske lejr og den kapitalistiske lejr et klart udtryk for, at den grundlæggende modsætning mellem kapitalisme og socialisme skærpes.

Med skærpelsen af kapitalismens modsætninger ophobedes forudsætningerne for kapitalismens almene krise, som brød igennem i årene omkring den første imperialistiske verdenskrig. Kapitalismens almene krise er en altomfattende krise i det kapitalistiske verdenssystem, kendetegnet ved krige og revolutioner, ved kamp mellem den døende kapitalisme og den fremvoksende socialisme. Kapitalismens almene krise omfatter alle sider af kapitalismen, såvel økonomisk som politisk og ideologisk. Dens grundtræk er, at verden er delt op i to uforenlige samfundsøkonomiske systemer: socialismen og imperialismen, at imperialismens kolonisystem kommer i krise, at der sker en skarp tilspidsning af markedsproblemerne, som danner grundlag for imperialistiske

omfordelingskrige, og i sammenhæng hermed en kronisk underudnyttelse af produktionskapaciteten og kronisk massearbejdsløshed i de kapitalistiske lande.

Den første etape i kapitalismens almene krise indtrådte under og efter den første imperialistiske verdenskrig og skærpedes i særlig grad efter at imperialismens front blev gennembrudt på grund af Oktoberrevolutionen i Rusland, som var et knudepunkt for alle imperialismens modsætninger og det svageste led i imperialismens kæde.

Den anden verdenskrig startede som en imperialistisk omfordelingskrig, men efter overfaldet på det socialistiske Sovjetunionen skiftede krigen karakter, hvilket dannede grundlag for den verdensomspændende antifascistiske alliance, der med Sovjetunionen i spidsen knuste fascismens herredømme i Europa. Under denne krig og i særlig grad efter at de folkedemokratiske lande i Europa og Asien løsrev sig fra det imperialistiske verdenssystem, indtrådte den anden fase i kapitalismens almene krise. Denne etape kendetegnes ved yderligere uddybning og skærpelse af den almene krise.

Samtidig med denne almene svækkelse af imperialismen udviklede USA sig til en imperialistisk supermagt. Det gamle koloniherrdømme afløstes af nykolonialistisk udbytning af de undertrykte folk. Sovjetunionen, som under Lenins og Stalins ledelse var et bolværk for verdensrevolutionen, forvandlede i slutningen af 1950'erne til en kapitalistisk og socialimperialistisk supermagt. Efter Hrustjov-klikens kontrarevolutionære kup på den 20ende partikongres i 1956, blev SUKP forvandlet til et redskab for det nye borgerskab, vendt mod arbejderklassen. En række folkedemokratiske lande fulgte det sovjetiske borgerskab og slog ind på kapitalismens vej. Også borgerskabet i Kina har taget fat på alsidig udbygning af kapitalismen i Den Kinesiske Folkerepublik med henblik på at udvikle Kina til den anden socialimperialistiske supermagt i verden.

Udviklingen af Sovjetunionen og Kina til socialimperialistiske magter er sket på tidpunkter, hvor imperialismen befandt sig i en dyb krise, politisk og økonomisk, og hvor arbejderklassens og folkenes kampe er i opsving. Men heller ikke denne udvikling af imperialismen kan standse kapitalismens almene krise: alle imperialismens modsætninger virker fortsat og skærpes yderligere. De forskellige imperialister kæmper stadig mere forbitret om markeder og råstoffer, arbejderklassens og de undertrykte folks kampe for national og social befrielse tager et vældigt opsving. Socialismen vokser sig stadig stærkere og mere konsolideret i Albanien.

Udbytningen af arbejderklassen forøges til det højest mulige. Ved anvendelse af strukturrationaliseringer, produktivitetsfremmende lønsystemer og lignende opnås en uafsluttelig, udmærkende intensivering af

arbejdet, som frem for alt betyder en stærk stigning i merværdiraten og den merværdimasse, som presses ud af arbejderklassen. Endvidere fører intensiveringen til, at et stort antal arbejdere kastes ud i arbejdsløsheden uden noget håb om at kunne vende tilbage til produktionen. De arbejdende klassers kvinder og især arbejderkvinderne udgør en stor del af den permanente arbejdsløshedshær. Arbejdsløsheden skjules ved at henvise kvinderne til husmoder-arbejdet, et arbejde der kun opretholdes som privat arbejde i kraft af den imperialistiske undertrykkelse, da produktivkræfternes udvikling forlængst har muliggjort samfundsmæssiggørelsen af reproduktionen. Som følge af den voksende fordyrelse af livsfornødenhederne synker reallønnen stadig. Den voksende skattebyrde og inflationen formindsker reallønnen yderligere. I imperialismens epoke bliver kløften mellem arbejdslønnen og arbejdskraftens værdi stadig større. Det er en af den kapitalistiske akkumulations lovmæssigheder, at den relative og absolutte forarmelse af proletariatet vokser under imperialismen.

I løbet af arbejderklassens kamp mod den imperialistiske udbytning og undertrykkelse bliver det stadig klarere, at elendigheden ikke kan afskaffes under det kapitalistiske system. Arbejderklassens kamp retter sig mere og mere direkte imod selve kapitalismens og borgerskabets statsmagt, som stadig mere åbenlyst afslører sin klassekarakter og sit hæslige ansigt ved at sætte politi, militær og retsvæsen ind for at knuse arbejderklassens kamp for selv sine mindste økonomiske og sociale krav. Modsætningen mellem arbejderklassen og borgerskabet skærpes dag for dag, og vejledt af marxismen-leninismen går arbejderklassen frem mod den socialistiske revolution som den eneste vej ud af elendigheden.

I kolonierne og de afhængige kande rejser de undertrykte folk sig i stigende grad til kamp. Den nationale frigørelsesrevolution, der føres med proletariatet i spidsen som anerkendt leder af bøndernes og de arbejdende befolknings brede masser, trækker det store flertal af verdens befolkning ind i kampen mod imperialismen. Det nationale borgerskab i de koloniale og afhængige lande kan indgå i fronten mod imperialismen. Men det nationale borgerskab kan aldrig være en afgørende kraft eller være ledende i kampen mod imperialismen. Det er kun proletariatet under det kommunistiske partis ledelse, der kan føre denne kamp til sejr. Kun således kan frigørelsen fra imperialismen fastholdes. Kun således kan den antiimperialistiske, nationaldemokratiske revolution vokse over i den socialistiske revolution.

Den proletariske bevægelses kamp i de kapitalistiske og revisionistiske lande og den nationale frigørelsesbevægelses kamp i kolonierne og de afhængige lande forener sig i en fælles kampfront mod den fælles fjende, imperialismen.

Det internationale proletariat støtter de undertrykte folks revolutionære frigørelsesbevægelser og forsvare nationernes ret til selv-

bestemmelse, som udgør en del af det almindelige spørgsmål om den proletariske revolution. Væksten i de undertrykte folks revolutionære frigørelseskamp i kolonierne og de afhængige lande ryster imperialismens grundvold og forbereder dens undergang. Kolonierne og de undertrykte nationer forvandles fra at være en reserve for det imperialistiske borgerskab til at blive en reserve og en forbundsfælle for verdens proletariat.

Modsætningen mellem det socialistiske system og det imperialistiske system er en klasse modsætning. Proletariatets diktatur og borgerskabets diktatur står uforsonligt mod hinanden. For det internationale proletariat og de kæmpende folkeslag er den virkeliggjorte socialisme et lysende eksempel og et uvurderligt bagland i kampen mod imperialismen, kapitalismen, al reaktion og revisionisme. Den Socialistiske Folkerepublik Albanien udgør et vældigt eksempel og en uvurderlig kraft i kampen for socialismens sejr i verdensmålestok.

Modsætninger mellem kapitalistiske og imperialistiske stater indbyrdes, mellem forskellige monopolkapitalistiske grupper og fraktioner indbyrdes baserer sig på den indbyrdes ubønhørlige konkurrence og kamp om råstoffer, afsætningsmarkeder og arbejdskraft. Heri ligger kilden til de imperialistiske krige. Disse modsætninger fører til svækkelse af imperialismen og kan således udnyttes som en indirekte reserve i kampen for socialismen. Men stridighederne mellem fjenderne indbyrdes kan aldrig blive en afgørende faktor for den proletariske revolution. Ingen af de imperialistiske magter er arbejderklassens og folkenes forbundsfælle i kampen for national selvbestemmelse, frigørelse og revolution, men de er tværtimod rasende fjender af socialismen og folkene.

Det imperialistiske verdenssystem er i vore dage kendetegnet ved eksistensen af to store imperialistiske blokke. På den ene side den vestlige imperialistiske blok anført af USA-imperialismen, hvis redskaber er fællesimperialistiske organer som NATO og EF. På den anden side østblokken behersket af den sovjetiske socialimperialisme, der som redskaber for sin ekspansionspolitik, sit overherredømme og sine krigsforberedelser har Warszawapagten og COMECON. De imperialistiske supermagter USA og Sovjetunionen er for øjeblikket de største fjender af revolutionen og socialismen. De samarbejder imod folkene og revolutionen, men strides samtidig om herredømmet i verdensmålestok. Den største fare for en ny imperialistisk verdenskrig ligger i deres rivalisering i kampen om verdensherredømmet. Udviklingen af Kina til en socialimperialistisk magt bærer yderligere ved til krigens bål.

De imperialistiske supermagter er i lige høj grad verdens folks hovedfjender. Proletariatet og de undertrykte folk kan ikke alliere sig med den ene supermagt imod den anden i deres kamp for frigørelse og revolution.

Opkomsten af USA og Sovjetunionen som imperialistiske supermagter har intet ændret ved karakteren af de øvrige imperialistiske og kapitalistiske magter. De deltager alle ud fra deres relative styrke i kampen om råstoffer, markeder og arbejdskraft, de kæmper alle for maksimalprofitten, og de største af dem nærer supermagtsdrømme.

EF er en sammenslutning af imperialistiske magter, et redskab for monopolerne til at undertrykke og udbytte arbejderklassen i Vesteuropa, men også folkene i Asien, Afrika og Latinamerika. Det er et redskab de europæiske imperialister og forener sig med USA-imperialismen i undertrykkelsen og udbytningen af arbejderklassen og folkene, i kampen mod revolutionen og socialismen. COMECON er et redskab for den sovjetiske socialimperialisme til at udplyndre og slavebinde de øvrige medlemslande og er ligeledes vendt mod arbejderklassen og folkene, imod revolutionen og socialismen.

NATO og Warszawapagten er de to imperialistiske supermagters vigtigste militære redskaber til forberedelse og udløsning af imperialistiske krige. De to militære pagter og alle de borgerlige hære, som indgår i dem, er den største væbnede slagkraft imod revolutionen, mod folkenes og nationernes frihed og uafhængighed.

Der er intet progressivt ved de imperialistiske militære, politiske og økonomiske traktater og pagter. De er rene undertrykkelsesredskaber, som det er enhver revolutionærs pligt at bekæmpe.

Imod den imperialistiske udbytning og undertrykkelse, imod faren for en ny imperialistisk omfordelingskrig, hjælper kun arbejderklassens og folkenes resolute kamp imod begge supermagter, mod al imperialisme, kapitalisme og reaktion, enhver form for opportunisme og revisionisme. Den eneste konsekvente unedrigspolitik, som et socialistisk land kan følge, er en politik der bygger på den proletariske internationalisme, en politik som støtter den proletariske revolution og folkenes befrielseskrige, og som ikke støtter den ene imperialistiske magt imod den anden. Sker det et imperialistisk overfald på et socialistisk land, er det verdensproletariatets opgave med alle midler at forsvare det socialistiske bagland. Udløses der en ny imperialistisk verdenskrig er det arbejderklassens opgave at vende denne til borgerkrig imod imperialismen og at føre den over i en socialistisk revolution, som er en del af den proletariske verdensrevolution.

Skærpelsen af alle de vigtige modsætninger i verden idag er udtryk for det imperialistiske verdenssystems forfald, kapitalismens dybe og fremadskridende almene krise. Det er et bevis på, at imperialismen er en snyltende og rådnende, en døende kapitalisme, at den er blevet en utålelig lænke om menneskehedens videre udvikling.

Det imperialistiske verdenssystem er dømt til undergang. Den prole-

tariske revolution og folkenes nationale befrielse er ikke blot en forhåbning og en fremtidsudsigt, men et spørgsmål, der tages op til løsning. Imperialismen skaber selv de materielle forudsætninger for socialismen og udvikler samtidig den hær, som skal fuldbyrde revolutionen, idet den stiller proletariatet og de undertrygte folk over for nødvendigheden af at erobre magten, knuse imperialismen og opbygge socialismen frem mod det klasseløse, kommunistiske verdenssamfund. Imperialismen er forgården til proletariatets sociale revolution, som virkeliggøres under parolen: "Proletarer i alle lande og undertrygte folk, foren jer!"

Kapitel 2

Kommunismen og socialismen

Kommunismen

Målet for den proletariske revolution er at erstatte det kapitalistiske verdenssystem med kommunismens verdenssystem. Kommunismen udgør den højeste udvikling af menneskehedens historie og er den eneste løsning på kapitalismens og imperialismens antagonistiske modsætninger, som truer menneskeheden med undergang.

Det kommunistiske samfund gennemløber to udviklingsfaser. Den første fase - socialismen - er endnu behæftet med mærkerne fra det gamle samfund. Socialismen kan ikke med et slag gøre det af med virkningerne af århundreders undertrykkelse og udbytning. Den socialistiske revolution afskaffer udbytningen, likviderer de gamle udbytterklasser, og undertrykker resterne af disse og andre borgerlige og fjendtlige elementer, således at disse ikke kan samle sig til en ny kapitalistklasse og genoprette kapitalismen. Socialismen lægger grundlaget for kommunismen, men overgangen fra socialismen til kommunismen forudsætter at imperialismen er styrtet på verdensplan, medens socialismen netop kan sejre og opbygges i enkelte lande og nødvendigvis må gøre det på grund af imperialismens ujævne udvikling.

I den højeste fase - kommunismen - er samfundets klassesdeling ophævet. Heller ikke klasseforskellen mellem arbejderklasse, bønder og intelligensia, som endnu findes under socialismen, findes længere. Alle mennesker står i samme forhold til produktionsmidlerne. Det klasseløse samfund er en realitet. Hierarkiet i arbejdsdelingen, modsætningen mellem håndens og åndens arbejde, undertrykkelsen af kvinderne og byernes dominans over landet, enhver social ulighed er ophævet. Klassesdelingens århundrede gamle tyranni, som har knægtet den menneskelige skaberkraft, er hermed endelig knust.

Arbejdet, som under kapitalismen er et blot og bart middel til den nødtørftigste opretholdelse af livet, bliver under kommunismen en livsbetingelse, en udtryksform for den menneskelige skaberkraft,

og ikke længere en tvang. Hermed forsvinder tillige grundlaget for opretholdelsen af statsmagten. Som udtryk for klasseherredømme forsvinder staten samtidig med klassernes endelige ophævelse. I det klasseløse samfund vil tillige det kommunistiske parti forsvinde.

Produktivkræfterne hæmmes ikke længere af samfundsmæssige skranker, men kan frit udfoldes til gavn for hele samfundet, til opfyldelsen af de menneskelige behov. Under kommunismen gælder det, at "enhver yder efter evne og modtager efter behov".

Socialismen

Imellem det kapitalistiske samfund og det klasseløse kommunistiske samfund ligger en periode, hvor det ene revolutionært forvandles til det andet, socialismens periode, hvor staten ikke kan være andet end proletariats revolutionære diktatur.

Overgangen fra imperialismens verdensherredømme til socialismens verdensherredømme er en lang periode af kamp mellem de to systemer. I denne periode fortsætter og uddybes det kapitalistiske systems almene krise, dets forfald og sammenbrud. Det er en periode med klassesammenstød mellem borgerskab og proletariat, med "fredelige" og ufredelige relationer mellem socialistiske og imperialistiske stater, med indbyrdes konflikter mellem imperialistiske stater, og med nationale befrielseskrigene, der ryster imperialismens herredømme og bliver en reserve for revolutionen.

På grund af imperialismens ujævne udvikling kan den internationale proletariske revolution ikke være en samtidig handling i alle lande. Proletariats revolution er i sit væsen international, men i sin form forløber den nationalt. Socialismen kan sejre i et enkelt land, og sejren kan opretholdes også uden at andre lande slutter sig til den socialistiske lejr. Men enhver sejr for socialismen udvider verdensrevolutionens basis og forstærker yderligere imperialismens krise.

Revolutionens grundspørgsmål er spørgsmålet om magten. I den væbnede proletariske revolution styrter proletariatet under sit kommunistiske partis ledelse borgerskabets herredømme, knuser det borgerlige statsapparat og opretter sin egen proletariske statsmagt.

Den proletariske statsmagt er arbejderklassens redskab til i forbindelse med de øvrige arbejdende at sikre den vundne frihed, undertrykke de tidligere udbyttere og sikre opbygningen af socialismen.

Der hersker derfor et altomfattende socialistisk demokrati for proletariatet og dets allierede, som en forudsætning for den alsidige

udvikling af socialismens landevindinger. Den væbnede arbejderklasse er garantien for forsvaret og styrkelsen af den proletariske statsmagt. Det kommunistiske parti er den politiske leder af den proletariske statsmagt på alle felter.

Den proletariske revolution fratager borgerskabet ejendomsretten til produktionsmidlerne, eksproprierer udbytterne og forvandler produktionsmidlerne til den proletariske stats ejendom, og hermed fælles ejendom. Enhver udbytning af arbejdskraft ophører. Anarkiet, som råder i den kapitalistiske produktion, afskaffes og erstattes med den socialistiske planøkonomi, som sikrer en planmæssig og proportionel udvikling af alle økonomiske områder, og som frigør og mobiliserer de arbejdenes kræfter, for at tilfredsstille samfundets materielle og kulturelle behov. Nøgleindustrier, banker, forsikringsselskaber, udenrigshandel, transportsystemet, varehuse, udenlandske koncernes kapital og virksomheder, samt de store jordbesiddelser overføres straks til statsejendom. Men det er ikke muligt med det samme at gøre småproduktionen statslig. Bønderne og byernes småborgerskab skal overtages og tilskyndes til at slå ind på kollektiviseringens vej. Under socialismen eksisterer der i en periode to former for socialistisk ejendom til produktionsmidlerne: Den kooperative, kollektivejendom er den laveste form, som skal udvikles frem til den højeste: den samfundsmæssige, statslige ejendom. Men mellem den statslige og den kooperative sektor består der en varebytterelation. Men denne udvikler sig ikke frit og anarkistisk, men rene: ds af den økonomiske plan. Der sættes til stadighed på at forvandle kooperativerne til statsejendom. Målet er ikke blot at begrænse, men fuldstændig at afskaffe enhver form for vareøkonomi.

Den proletariske revolution sprænger det kapitalistiske lønslaveris lænker. Arbejdskraften ophører med at være en vare. Med afskaffelsen af den private ejendomsret fjernes grundlaget for undertrykkelsen af kvinderne. Den proletariske revolution skaber mulighed for kvindernes frigørelse og ligestilling. Og udløser også kvindernes kræfter, som er af uvurderlig betydning for socialismens sejr. Arbejdet foregår efter en samlet plan for hele samfundet. Arbejdsløsheden afskaffes. Den proletariske stat garanterer arbejde til alle. Til gengæld tåler den ikke eksistensen af lediggængere og andre arbejdssky elementer. Under socialismen gælder princippet, at "den der ikke arbejder skal heller ikke have føden".

På grundlag af de socialistiske produktionsforhold skabes der ikke blot materielle fremskridt for de arbejdende masser. Kulturen, kunsten og videnskaben vil udvikle sig, og for første gang i historien vil proletariatet få virkelig gavn heraf. Kulturen og videnskaben stilles i proletariatets tjeneste. Der gøres op med hele den antifolkkelige, dekadente og reaktionære imperialistiske kultur, religion. rusgifte og pornografi. Den proletariske statsmagt tillader ikke, at denne

gift fortsat spredes. Udviklingen af den socialistiske realisme sættes i højsædet.

Klassekampen fortsætter under socialismen.

Den socialistiske revolution gør op med al udbytning. Udbytterklasserne fratages deres økonomiske grundlag og likvideres således som klasser. Det socialistiske samfund er et klassesamfund. Arbejderklassen findes stadig, de arbejdende bønder findes stadig, mindre håndværkere, som er sammensluttet i kooperativerne findes stadig, intelligentsiaen findes stadig. Disse klasser og lag er det sociale grundlag for proletariats diktatur. Samtidig vil der i en lang periode stadig findes elementer fra de slagte udbytterklasser. Der kan på grundlag af rester af borgerlige produktionsforhold, fordeling efter marksrelationer, adskillelse mellem håndens og åndens arbejde opstå nye borgerlige elementer, som søger at tilrane sig privilegier og samle sig til et fjendtligt lag. Endvidere vil de imperialistiske og kapitalistiske magter sende deres agenter ind i det socialistiske land. Alle disse elementer udgør den sociale basis for forsøg på genrejsning af kapitalismen.

Også efter likvideringen af udbytterklasserne findes der altså klasse modsætninger i det socialistiske samfund. Som i ethvert klassesamfund er klassekampen også under socialismen hoveddrivkraften. Spørgsmålet "hvem sejrer" er endnu ikke fuldstændigt og endegyldigt afgjort. Den vigtigste modsigelse i hele den socialistiske periode er modsigelsen mellem kapitalisme og socialisme, mellem den kapitalistiske og den socialistiske vej. Der er her en vekselvirkning mellem klassekampen på den ydre og den indre front.

På den indre front føres klassekampen på den ene side mod resterne af de tidligere udbytterklasser, imod opkomsten af nye kapitalistiske elementer, mod borgerlig ret og andre borgerlige manifestationer. På den anden side føres klassekampen ved arbejderklassens kamp for at fjerne ethvert spor fra det kapitalistiske samfund, for at føre den socialistiske revolution igennem til fuldstændig sejr, imod alle forsøg på at genrejse kapitalismen. Klassekampen foregår på det politiske, økonomiske og det ideologiske område, der er indbyrdes forbundne og supplerer hinanden.

På den ydre front kæmper den proletariske stat for det internationale proletariats og de undertykte folks og nationers sag. Heroverfor står det internationale imperialistiske borgerskab, som med alle midler søger at knuse socialismen, og i denne kamp udnytter alle midler, fra militær intervention, økonomisk blokade, terror og ideologisk aggression, udnyttelsen af dårlige elementer og agenter i selve det socialistiske samfund.

Så længe den imperialistiske og den socialistiske lejr eksisterer, fortsætter klassekampen uafbrudt, og jo højere socialismen udvikles jo mere desperat vil det internationale borgerskab og alle dets agenter øge og skærpe deres rasende angreb på den proletariske statsmagt. Spydspidsen

af angrebene sættes ind mod den ledende kerne i den proletariske statsmagt: det kommunistiske parti.

Det er derfor nødvendigt, at holde partiet rent for opportunistisk indflydelse, der skaber grobund for revisionismen, at sikre gennemførelsen af den proletariske linje og ikke tillade, at partiet spaltes i fraktioner.

Klassekampen er en objektiv udviklingslov, men den subjektive faktor spiller den afgørende rolle for kampens udfald. Kapitalismens genrejsning er ikke en uafvendelig skæbne, Proletariatets diktatur i er en uindtagelig fæstning som i Albanien, når partiet konsekvent følger marxismen-leninismen, konsekvent fører klassekampen og påtager sig den ledende rolle som koncentreret udtryk for arbejderklassens alsidige magtudøvelse i samfundet, som den vigtigste subjektive faktor for, at arbejderklassens revolutionære mål: den fuldstændige opbygning af socialismen og kommunismen, kan nås.

Kapitel 3

Kapitalismen og klassekræfterne i Danmark

Også i Danmark har de grundlæggende, historisk kendte samfundsformationer eksisteret. Det urkommunistiske samfund repræsenteredes af de første jægerkulturer. Ved overgangen til landbrug lagdes grunden til et samfund, hvor produktionen gav et vist overskud, og dermed lagdes også grunden til den private tilegnelse, til privatejendomsretten, kvindeundertrykkelsen og menneskets udbytning af mennesket, til historien om klasser og klassekamp i Danmark.

Slave(trælle-)samfundet, feudalsamfund, kapitalisme. I denne flere tusinde år gamle historie om klassesamfundet i Danmark har de arbejdende, udbyttede og undertrykte masser gang på gang rejst sig til kamp og oprør mod udbytterklasserne, som har søgt at drukne dem i blod. Det socialistiske Danmark, som proletariatet i dag kæmper for, vil for altid forvise udbyttersamfundet til historiens losseplads.

Grundlaget for udviklingen af den moderne kapitalisme i Danmark blev lagt i slutningen af 1700-tallet og starten af 1800-tallet. Men den egentlige industrielle revolution i Danmark tog ikke virkelig fart før omkring midten af 1800-tallet. I 1848 gennemførtes en borgerlig revolution, stadfæstet ved grundloven af 5. juni 1849, hvorved de væsentligste feudale skranker for markedsøkonomiens ekspansion blev fjernet. I slutningen af forrige århundrede blev den kapitalistiske produktionsmåde helt dominerende.

Ligesom al anden kapital er den danske blevet til ved ruineringen af arbejdende masser, grundlagt på den hensynsløse udbytning af det danske proletariat og også af andre lande. Den moderne industriarbejderklasse, som opstod med industrien, bestod af besiddelsesløse proletarerer, som i stort tal blev tvunget fra landet ind i byerne, af ruinerede håndværkere m.v.

Handels- og rederkapitalen omkring Tietgen og H.N. Andersen o.a., udviklingen af industrikapitalen, dens tidlige og intime sammenknytning med bankkapitalen til finanskapital, udviklingen af den kapitalistiske drift i landbruget - alt dette fandt sted i hurtigt tempo i sidste halvdel af 1800-tallet, hvor de første monopoler udviklede sig.

Med arbejderklassens hurtige vækst i forbindelse med industrialiserings endelige gennembrud opstod også den faglige og politiske arbejderbevægelse. Det unge danske proletariet organiserede sig i fagforeninger i stadigt større antal. Og i 1871 oprettede det danske proletariet sit første selvstændige klasseparti, Socialdemokratiet, som en afdeling af den af Marx og Engels ledede 1. Internationale.

Ved århundredskiftet indtrådte den danske kapitalisme i det imperialistiske stadium.

Den omfattende og dybtgående økonomiske krise under og især efter 1. verdenskrig, som forarmede proletariet og de arbejdende masser voldsomt, som sanerede en stor del af de mindre kapitalister, lagde også grunden til udviklingen af statsmonopolkapitalismen i Danmark.

Oktoberrevolutionen i Rusland fulgtes af et opsving i arbejderklassens kamp også i Danmark. I denne periode blev Socialdemokratiet borgerskabets vigtigste agent i arbejderbevægelsen. De revolutionære oprettede Danmarks Kommunistiske Parti, der blev en sektion af KOMINTERN.

Som regeringsparti satte Socialdemokratiet under den økonomiske verdenskrise i slutningen af 1920'erne og begyndelsen af 1930'erne øget fart i udviklingen af statsmonopolkapitalismen under påskud af "krisebekæmpelse" og "planøkonomi".

Under 2. verdenskrig og den nazistiske besættelse tjente dansk kapital betydelige profiler, mens de arbejdende masser atter forarmedes.

Efter krigen genopbyggedes de dele af produktionsapparatet, som var gået tabt, og borgerskabet skabte nye store produktionsmonopoler. Samtidig trængte USA-imperialismen ind i væsentlige led i økonomien og styrkede sit greb om Danmark. Danmark blev medlem af den aggressive, imperialistiske NATO-blok, som dels blev oprettet med henblik på at bekæmpe den socialistiske lejr, som blev skabt som følge af Oktoberrevolutionen og fascismens nederlag i 2. verdenskrig, og dels for at sikre kapitalens herredømme i de kapitalistiske lande og den imperialistiske udplyndring af de undertrykte nationer og afhængige lande.

I slutningen af 50'erne og starten af 60'erne var en periode med midlertidig stabilisering af kapitalismen efter de store kriser og krigen. Udbytningsgraden af arbejderklassen steg voldsomt, arbejdsintensiteten øgedes til stadighed. Samtidig kunne borgerskabet drage fordel af DKPs revisionistiske udartning og genrejsningen af kapitalismen i Sovjetunionen og en række andre tidligere socialistiske lande.

Det såkaldte "velfærdssamfund" udtrykte den midlertidige politiske stabilisering af kapitalismen. I realiteten er "velfærdssystemet" imidlertid intet andet end et dække over den skærpede udbytning. Men i slutningen af 60'erne var den midlertidige stabilisering af kapitalismen definitivt forbi. Kapitalismens almene krise forstærkedes,

og den økonomiske verdenskrise fra begyndelsen af 70'erne, som har ramt Danmark hårdt, har gennemhullet "velfærdsmyten" fuldstændigt, og betyder yderligere forarmelse af arbejderklassen og de arbejdende masser, en endnu hurtigere udvikling af statsmonopolkapitalismen, men også en stadig skarpere klassekamp.

Dansk imperialism

Danmark er et mindre imperialistisk land i det imperialistiske verdenssystem. Det danske imperialistiske borgerskab er opstået, har udviklet sig og er vokset ikke bare på udbytningen af det danske proletariat og de arbejdende masser, men også på den koloniale og imperialistiske udbytning og undertrykkelse af andre lande.

I konkurrence med andre stater erobrede Danmark allerede før det 20'ende århundrede en række koloniområder i Asien, Afrika og andre steder, hvor der udøvedes et blodigt herredømme. I 1917 afgav Danmark nogle af sine kolonibesiddelser, da regeringen solgte de såkaldt Dansk-Vestindiske Øer til USA-imperialismen.

Men det danske koloniherrdømme i Nordatlanten er ikke ophørt. Dansk imperialism har underlagt sig Grønland og Færøerne. Den danske stat har gjort disse nationer til koloni og halvkoloni. Det danske imperialistiske borgerskab fører en hensynsløs kolonialistisk og neo-kolonialistisk politik mod de grønlandske og færøske nationer og folk, en brutal udplyndrings- og undertrykkelsespolitik. Det danske borgerskab driver også imperialistiske studehandler med disse nationers og folks nationale interesser og sælger dem til større imperialistmagter og alliancer.

Proletariatet og det danske folk med det kommunistiske parti i spidsen støtter det grønlandske folks kamp for national uafhængighed, dets ret til at løsrive Kalaallit Nunaat fra Danmark.

Det støtter det grønlandske folks kamp mod udplyndringen af naturrigdommene, mod den imperialistiske udbytning og brutale nationale og kulturelle undertrykkelse. Det støtter dets kamp mod USA-imperialismens besættelse af grønlandsk territorium, mod begge supermagter, mod EF-imperialismen og al imperialism, som betragter de mægtige grønlandske naturrigdomme som et råstofreservoir.

Ligeledes støtter proletariatet og det danske folk med det kommunistiske parti i spidsen det færøske folks kamp for national uafhængighed, dets ret til at løsrive Føroyar fra Danmark.

Den færøske økonomi kontrolleres afgørende af dansk finanskapital, bl.a. gennem dansk kontrol med Færøernes import.

Dansk imperialism og neokolonialisme påfører det færøske proletariat og folk en imperialistisk ekstra udbytning og mangesidet undertrykkelse.

Færøerne anvendes endvidere som militært støttepunkt for NATO i dets rivalisering med Sovjet. NATO-basen er samtidig vendt direkte mod det færøske folk.

Det er en pligt at støtte det færøske folks kamp mod dansk imperialisme, USA- og Sovjetimperialismen og al anden imperialisme.

Ved siden af denne brutale koloniale undertrykkelse og udbytning deltager det danske borgerskab også i den imperialistiske udplyndring og undertrykkelse af de undertrykte folk og nationer i Asien, Afrika og Latinamerika. Det danske imperialistiske borgerskab har, som et mindre imperialistisk borgerskab, altid støttet sig til en imperialistisk stormagt og dens våben, vekslende fra England, som den største imperialistiske stormagt i dette århundredes begyndelse, til Hitler-tyskland før og under 2.verdenskrig, til USA-imperialismen som den ledende imperialistiske magt efter denne.

Samtidig støtter det sig i dag på de større vesteuropæiske lande igennem medlemskabet af EF.

Men dermed har det danske borgerskab for at sikre sine egne superprofitter samtidig solgt ud af Danmarks nationale interesser. Historien viser med al ønskelig tydelighed, at det danske imperialistiske borgerskab altid vil forråde nationen, og at arbejderklassen er nationens virkelige bærer.

Det danske proletariat og det danske folk må i den proletariske internationalismes ånd støtte kampen mod dansk imperialisme. En nation, som undertrykker en anden, kan aldrig selv være fri.

Selv om Danmark er en selvstændig imperialistisk kolonimagt er det økonomisk, politisk og militært til en vis grad en del af USA-imperialismen og underlagt dens indflydelse og kontrol.

Danmark er en del af den amerikanske supermagts "indflydelsessfære" og som medlem af NATO tilsluttet den amerikanske verdensstrategi. Det danske borgerskab støtter og deltager således også i forberedelsen af en ny imperialistisk omfordelingskrig.

EF er en sammenslutning af små og større imperialistlande. Selvom USA ikke er direkte medlem af EF, øver det en dominerende indflydelse deri, bl.a. ved at beherske nøgleindustrier og økonomiske nøglepositioner. EF er et instrument for monopolborgerskabet til at intensivere udbytningen af proletariatet og det arbejdende folk til at forstærke den imperialistiske udplyndring af de undertrykte folk og nationer. EF tager sigte på at nedbryde den nationale suverænitet og angriber nationen på alle dens kendetegn.

Både NATOs, EFs og Warszawa-pagtens og COMECONs vigtigste funktion er at bekæmpe revolutionen og folkenes nationale frigørelse. Samtidig anvender supermagterne dem som redskaber i deres indbyrdes rivalisering.

DKP/ML arbejder derfor for at knuse og tilintetgøre disse organisationer og alle andre imperialistsammenslutninger.

Det danske folk kan aldrig støtte sig på den ene supermagt i kampen mod den anden. Begge supermagterne og al anden imperialisme udgør dødsfjender for det danske folk og revolutionen.

De to supermagter forbereder konkret en ny imperialistisk omfordelingskrig, en 3. verdenskrig. Det danske proletariatet bekæmper krigsfaren, den imperialistiske oprustning og de aggressive imperialistiske militærblokke og kæmper for den socialistiske revolution.

Skulle en ny imperialistisk verdenskrig bryde ud, vil proletariatet ikke under noget påskud støtte den ene eller den anden part i en sådan uretfærdig krig, men kæmpe for at den bliver forvandlet til en borgerkrig med styrtelsen af imperialismen og borgerskabet, med et socialistisk Danmark som målet.

Klassekræfterne i Danmark

Også i Danmark står de to hovedklasser uforsonligt overfor hinanden, nemlig på den ene side borgerskabet, kapitalistklassen og på den anden side arbejderklassen, proletariatet.

Denne modsætning kan kun løses ved en voldelig revolution gennem tilintetgørelsen af den kapitalistiske stat og borgerskabets diktatur og oprettelsen af proletariatets diktatur.

Det er nødvendigt, at det kommunistiske parti skelner klart mellem venner og fjender af den proletariske revolution, og til dette formål har Lenin sammenfattet en almen gyldig klassedefinition:

"Klasser kalder man store menneskegrupper, der adskiller sig ved deres placering i den samfundsmæssige produktions historisk bestemte system, ved deres forhold til produktionsmidlerne (hvad der i hovedsagen er nedfældet i love), ved deres rolle i den samfundsmæssige organisering af arbejdet, og følgelig ved de måder, hvorpå de får, og det omfang, hvori de får, den part af samfundsrigdommen, som tilfalder dem. Klasser, det er menneskegrupper, af hvilke den ene kan tilegne sig den andens arbejde, i kraft af deres placering i den givne økonomiske samfundsstruktur."

(V.I.Lenin "Et storstilet initiativ", Udv.Værker bd 10)

Borgerskabet

Borgerskabets eksistens er uløseligt sammenknyttet med opretholdelsen af det kapitalistiske system. Borgerskabet ejer og kontrollerer produktionsmidlerne. Borgerskabet er den herskende klasse, som besidder statsmagten.

Det danske borgerskab er et imperialistisk borgerskab og helt igennem reaktionært. Det forsvarer med alle midler det kapitalistiske udbytningssystem og sit klasseherredømme. Historien har vist, at det er i stand til at tilpasse sig den herskende europæiske stormagt eller imperialistiske supermagt. Det danske borgerskab undertrykker og udbytter ikke bare arbejderklassen og det arbejdende folk i Danmark. Som et led i det imperialistiske verdenssystem deltager det også i undertrykkelsen og udbytningen af de koloniale og halvkoloniale lande. Det opretholder et brutalt kolonihærdømme overfor Grønland og Færøerne.

Til borgerskabet hører ikke bare monopolborgerskabet, men også de små og mellemstore kapitalister. Indenfor borgerskabet eksisterer der modsætninger, men det udgør een klasse, som lever af kapitalistisk udbytning af arbejderklassen og som helhed står som fjende af proletariatet og revolutionen.

Indenfor borgerskabet er monopolborgerskabet det herskende lag. Monopolborgerskabet koncentrerer den politisk, økonomiske og militære magt på få hænder. Monopolborgerskabet er den drivende kraft i den imperialistiske og koloniale undertrykkelse og udbytning, i militariseringen af samfundsøkonomien, en støtte til forberedelsen af imperialistiske krige og fasciseringen af statsapparatet.

Til det danske monopolborgerskab hører finanskapitalisterne, toppen af banker og forsikringsselskaber, at store industri- og handelsforetagender.

Endvidere monopolernes chefdirektører, ligesom toppen af statsapparatet, hæren, LO-toppen og topadministrationen indenfor den kooperative sektor.

Finanskapitalen er den ledende gruppe indenfor monopolkapitalen.

De øvrige kapitalister tilhører ikke det monopolistiske borgerskab. Disse kapitalister er i udstrakt grad afhængige af monopolborgerskabet både med hensyn til kreditter og som underleverandører til monopolforetagender. Endvidere tilhører godsejere og moderne landbrugskapitalister m.fl. borgerskabet.

Også højtstående funktionærer i industri og handel, banker og forsikringsselskaber, ligesom i staten, forvaltningen, hæren og LO-apparatet tilhører borgerskabet.

Arbejderklassen

Af alle klasser, som i dag står overfor bourgeosiet, er kun arbejderklassen en virkelig revolutionær klasse. Arbejderklassen er berøvet såvel produktionsmidlerne som produkterne og har således kun sin egen arbejdskraft at sælge. Det moderne proletariat er et barn af kapitalismen og storindustrien og skabt til at blive kapitalismen og borgerskabets banemænd.

Arbejderklassen er den klasse, som i sig bærer den nye samfundsorden -

kommunismen. At gennemføre den socialistiske revolution, oprette sit klassesdiktatur, proletariats diktatur og bane vejen til det klasse-løse kommunistiske samfund - det er proletariats historiske opgave og rolle.

Afskaffelsen af privatejendomsretten til produktionsmidlerne, grundlaget for kapitalisternes udbytning af proletariats, og dets afløsning af samfundsmæssig ejendom er den eneste vej til arbejderklassens befrielse.

Men arbejderklassen kan ikke befri sig selv uden samtidig at befri de arbejdende masser fra enhver form for udbytning og undertrykkelse.

Arbejderklassen er skabt af de moderne produktivkræfter, af den industrielle revolution og storproduktionen, som også hårder og disciplinerer den i kampen mod den kapitalistiske udbytning. Moderne revisionister af enhver slags benægter rasende proletariats rolle og historiske mission som den ledende kraft i kampen for socialisme og kommunisme, som er i stand til at lede alle undertrykte og udbyttede i revolutionen frem til det klasseløse samfund, kommunismen. Proletariats er ikke blot den eneste konsekvent revolutionære klasse, men også den mest kampdygtige klasse. Det er den hurtigst voksende klasse. I Danmark tilhører flertallet af befolkningen arbejderklassen.

Proletariats i storindustrien er den mest revolutionære del af arbejderklassen. Men til arbejderklassen hører også arbejdere i transport og handel, landarbejdere m.v., ligesom lavere funktionærer i kontor og handel, samt servicefag.

Proletariats har kun sine lænker at miste, men en verden at vinde.

Småborgerskabet

Småborgerskabet omfatter småproducenter - selvstændige håndværkere - handlende og butiksindehavere - bønder, husmænd og selvstændige fiskere. Småborgerskabet er karakteriseret ved, at de ejer deres egne produktionsmidler. De kan have ansatte lønarbejdere, men de må selv arbejde med, fordi de ikke får et tilstrækkeligt overskud til, at de kan leve af udbytning alene.

Man må skelne mellem småborgerskabets forskellige dele. Dets øverste del står borgerskabet nært, og en del af dem vokser over i borgerskabet. Denne del vil for flertallets vedkommende støtte kontrarevolutionen.

Den mellemste del, som oppebærer et vist overskud, og som ikke umiddelbart er truet af at synke ned i proletariats, vil for flertallets vedkommende kunne neutraliseres.

Den nederste del af småborgerskabet omfatter flertallet af de fattige bønder, husmænd og fiskere, små håndværkere og handlende, som endnu ikke er blevet arbejdere eller halvproletarer, og som ikke er i stand til at opretholde deres erhverv på lidt længere sigt.

De fatige bønder, husmænd og fiskere er arbejderklassens strategiske allierede, og dets mest pålidelige allierede i kampen for socialismen. Deres daglige arbejde med og viden om fødevareproduktionen gør det livsnødvendigt for arbejderklassen at vinde dem. Samtidig er de i kraft af kontraktavl og gæld til monopolkapitalen (kreditter for foderstoffer etc.) i et kraftigt modsætningsforhold til borgerskabet. Udbytningen - udsugningen - med den stigende forarmelse til følge - den forestående overgang til proletariats rækker - det er det materielle grundlag for den strategiske alliance.

Særlige sociale lag

Mellem samfundets hovedklasser findes en række sociale lag, som ikke opfylder samtlige kriterier for at kunne karakteriseres som selvstændige klasser, men som har en række særlige kendetegn. Ingen af disse lag udgør en selvstændig social kraft, men har kun deres betydning i tilknytning til hovedklasserne.

Intelligentsiaen

Intelligentsiaen er et historisk opstået lag i forbindelse med delingen mellem krops- og åndsarbejde. De intellektuelle er hovedsageligt beskæftiget med åndeligt arbejde, med organisation og ledelse af samfundet og produktionen, af statens og samfundets anliggender, med skabende, ikke manuelt arbejde.

Deres rolle i den samfundsmæssige organisering af arbejdet sætter dem i et vist modsætningsforhold til arbejderklassen, men samtidig står en stor del af dem som ansatte i modsætningsforhold til borgerskabet. Lenin karakteriserede de intellektuelle således:

"Ingen vover at benægte, at intelligentsiaen som et særskilt lag i det moderne kapitalistiske samfund i det store og hele netop karakteriseres af individualisme og manglende evne til disciplin og organisation (...); bl.a. herved adskiller dette samfundslag sig ufordelagtigt fra proletariatet; det er en af forklaringerne på de intellektuelles slaphed og ustabilitet, som proletariatet så ofte får at føle; og denne egenskab ved de intellektuelle hænger uløseligt sammen med deres almindelige livsbetingelser, deres erhvervsforhold, der i mangt og meget ligner betingelserne for småborgerskabets eksistens (arbejder som enkeltmand eller i meget små kolektiver)"

For arbejderklassen vil det være muligt at alliere sig med den progressive del af intelligentsiaen og en stor del af studenterne.

Halvproletariatet

Halvproletariatets stilling adskiller sig ikke væsentligt fra proletariats brede masser. Til halvproletariatet hører småbønder og husmænd, som er ansat som lønarbejdere i industri eller lignende, men som driver deres brug ved siden af. Håndværkere, som ved siden af deres lønarbejde, udfører selvstændigt arbejde m.fl..

Halvproletariatet er som følge af sin stilling endnu mere udsat for borgerlig indflydelse end proletariatet. Men dets objektive interesser er i overensstemmelse med proletariatets. Halvproletariatet vil som proletariatets nærmeste stå på dets side i den socialistiske revolution, som en pålidelig del af dets styrker.

Pjalteproletariatet

Pjalteproletariatet er et rådnende lag i samfundets bund. Det rekrutteres af elementer fra alle klasser og lag, som går til bunds, og som lever i kraft af kapitalismens råddenskab. Organiserede kriminelle, alfonser, narkotikaforhandlere, narkomaner og kroniske drankere tilhører dette lag.

Reaktionen kan i pjalteproletariatet rekruttere strejkebrydere, provokatører og agenter mod det kæmpende proletariat, som ingen fælles interesser har med dette lag.

Arbejderaristokratiet

Imperialismens ekstraprofitter gør det muligt for borgerskabet at bestikke et tyndt lag af privilegerede arbejdere - arbejderaristokratiet.

Arbejderaristokratiet er som et borgerliggjort, privilegeret lag, korrumperet af imperialismen og udgør et politiskagentur for borgerskabet. Arbejderaristokratiet udgør den vigtigste sociale basis i arbejderbevægelsen for opportunismen, revisionismen og classesamarbejdet. Som borgerskabets agenter tilhører arbejderaristokratiet proletariatets klassefjender.

Fra arbejderaristokratiet rekrutteres et stort fagligt bureaukrati, en række ledende kadre for Socialdemokratiet og den moderne revisionisme.

Kapitel 4

Kampen mod opportunisten og borgerskabets agenter i arbejderbevægelsen

"Det er ikke underligt at Marx-lære måtte tage hvert skridt på sin livsbane i kamp" (Lenin)

Borgerskabet frygter den revolutionære arbejderbevægelse og har altid søgt at splitte og demobilisere den med alle midler.

Gennem deres konsekvente kamp mod alle slags åbent anti-marxistiske teorier (bl.a. Proudhon, Bakunin, Dühring og Lasalle) sikrede Marx og Engels uigenkaldeligt marxismens sejr i arbejderbevægelsen og tvang dermed borgerskabet til at ændre kampformer. Marxismens fjender måtte klæde sig i en "marxistisk" kappe, måtte udgive sig for marxisme. Hermed indledtes kampen mod en ny, fjendtlig strømning: revisionismen.

Dens vigtigste teoretikere var Bernstein og Kautsky, som Lenin førte en omfattende polemik imod. De reviderede Marx og Engels' videnskabelige analyser og erstattede dem med borgerlige ideer om, at klassekampen efterhånden mildnedes, at det var muligt at nå frem til socialismen ved at bruge reformer og gennem at arbejde i det borgerlige parlament. De var de første fortalere for den såkaldte "demokratiske socialisme. De gik ind for, at arbejderklassen i tilfælde af imperialistisk krig skulle støtte "sit eget" borgerskab og deltage i myrderierne på andre landes arbejderklasse i stedet for at vende våbene mod borgerskabet. Denne revisionisme - socialdemokratismen - brød igennem med indledningen af kapitalismens almene krise, hvor alle grundlæggende modsigelser skærpedes. Socialdemokratismen udvikledes især i årene op til den første imperialistiske omfordelingskrig og den revolutionære situation, som denne gav anledning til.

Fremvæksten af monopolerne og superprofitterne, som blev skabt gennem den imperialistiske udbytning satte borgerskabet i de imperialistiske lande i stand til at bestikke et tyndt lag af arbejdere ved at give dem økonomiske og politiske fordele. På dette grundlag udvikledes et arbejderaristokrati, hvis interesser er knyttet til de imperialistiske monopoler og som derfor ønsker at opretholde borgerskabets diktatur. Revisionismen er ikke et tilfældigt fænomen. Den optræder med lovmæssighed under hele imperialismens epoke. Den har sine klasserødder i imperialismen. Den er en teoretisk retfærdiggørelse for opportuniste og revisionisme, et udslag af borgerskabets pres mod mindre modstandsdygtige

dele af proletariatet og svage dele af det proletariske parti. Reformister og revisionister af alle slags er borgerskabets agenter inden for arbejderklassen. De er en hovedhindring i kampen for revolutionen. Revisionismen er en særlig farlig fjende, fordi den med tilsyneladende marxistisk-leninistisk begrundelser fremfører en klasseforsonende, reformistisk politik. Revisionister bekender sig til marxismen-leninismen i ord, men reformisme i handling.

Revisionismen er ligesom socialdemokratismen en variant af opportunismen. Opportunismen er udtryk for borgerskabets indflydelse i arbejderbevægelsen, dets bedste våben i kampen for den socialistiske revolution og proletariatets diktatur.

Proletariatet er ikke en isoleret del af det kapitalistiske samfund. Der sker en proletarisering af småborgerskabet og de småborgerlige lag, og der sker en udskillelse af arbejderaristokratiet. Presset fra borgerskabet og den borgerlige ideologi kommer til udtryk ved, at borgerlige værdier og ideologier, borgerlige meninger trænger ind i proletariatet og dets parti gennem den stadig tilgang til proletariatet fra småborgerskabet og gennem arbejderaristokratiet og de øvrige sociale lag, som omgiver proletariatet, og som er tæt forbundet med det borgerlige samfund.

Arbejderaristokratiet er den sociale hovedstøtte for den åbne opportunisme, reformisme og revisionisme. De småborgerlige lag udgør den sociale baggrund for opportunismen i "venstre" fraser og anarkismen. Tilsammen udgør de den fælles grobund for opportunismen i det hele taget.

På samme måde som Engels' polemik mod Dühring førte til en frugtbar opblomstring af den teoretiske tænkning indenfor den internationale socialisme i forrige århundrede, blev den kamp, som Lenin ledte mod II. Internationale opportunisme og revisionisme, og som førte til en fuldstændig politisk og ideologisk sejr for marxismen-leninismen, den afgørende forudsætning for sejren i den store proletariske Oktoberrevolution i Rusland. På grund af denne store sejr og på grund af kommunisternes arbejde i det hele taget afslørede socialdemokraterne i stadig højere grad i arbejderklassens øjne, som effektive administratorer af den kapitalistiske stat, som monopolkapitalens foretrukne regeringsparti, som slagtere af arbejderklassens kamp. Deres rolle som hovedfjenden i arbejderbevægelsen blev i takt hermed overtaget af de moderne revisionister.

Kampen mod den moderne revisionisme.

Den konsekvente opbygning af socialismen i Sovjetunionen og skabelsen af Kommunistisk Internationale under Lenins og Stalins ledelse medførte et mægtigt opsving i den kommunistiske verdensbevægelse. SUKP(b) med Stalin i spidsen afslørede og nedkæmpede en række revisionistiske afvigelser i Sovjetsamfundet og i partiet selv. Trotskismen og Bukharinismen, som forvarslede den moderne revisio-

nisme blev grundigt afsløret for arbejderklassen og fik aldrig nogen masseopbakning.

Denne vældige fremgang for den kommunistiske verdensbevægelse lagde grunden for at revolutionen kunne sejre i en række lande efter Anden Verdenskrig. Men hermed skærpedes også borgerskabets blodtørst overfor marxismen-leninismen:

Den moderne revisionisme opstod under betingelser, hvor kapitalismens almene krise trådte ind i sin anden fase i årene omkring den anden imperialistiske omfordelingskrig. Hvor de tidligere revisionister havde skiltet med at være "marxister", skilte de nye revisionister med at være "marxister-leninister". Men deres politik var den samme: reformisme. Titoismen og Hrustjov-revisionismen opstod og brød igennem på tidspunkter, hvor imperialismen befandt sig i dyb og skærpet krise og derfor umådeligt øgede trykket på de kommunistiske partier og intensiverede kampen mod de socialistiske lande og folkedemokratierne.

Titoismens magtovertagelse i Jugoslavien markerer et nyt trin i revisionismens kamp mod den socialistiske revolution og proletariats diktatur. Titoismens teser om "arbejderenes selvforvaltning" og om den "demokratiske socialisme", om den "selvstændige vej" og om "alliancefrihed" udgør et fuldendt sæt af opportunistiske opfattelser, som viser vejen for alle senere strømninger i den moderne revisionisme. Stalin i spidsen for SUKP(b) og Kominform og AAP med Enver Hoxha i spidsen bekæmpede principfast denne farlige og forræderiske forfalskning af marxismen-leninismen og udelukkede titoismens parti fra den internationale kommunistiske bevægelse.

Efter Stalins død lykkedes det Hrustjov-revisionisterne at gennemføre et kontrarevolutionært kug i SUKP på den 20.kongres i 1956 og oprette det nye revisionistiske borgerskabs fascistiske diktatur i Sovjetunionen.

Sovjetunionen

Sovjet-revisionismen var ved sit gennembrud kendetegnet ved sin forsoning med USA-imperialismen, ved alsidigt samarbejde med imperialismen, ved erstatning af marxismen-leninismens generallinie med teserne om den såkaldte "hele folkets stat", "hele folkets parti", "fredelig sameksistens", "fredelig overgang til socialismen" osv. under påskud af den overhængende krigsfare.

Samtidig forsonedes denne Hrustjov-revisionisme med titoismen, som nu blev kaldt "den jugoslaviske vej til socialismen". De sovjetiske ledere viderefører i dag Hrustjov-revisionismen uden Hrustjov, og de fortsætter styrkelsen af Sovjetunionen som et kapiatlistisk og socialimperialistisk land, som en ny aggressiv imperialistisk supermagt.

Også euro-revisionismen og den kinesiske revisionisme er brudt i-

gennem på et kritisk tidspunkt for det imperialistiske verdenssystem, under en akut skærpelse af kapitalismens almene krise.

Med udgangspunkt i titoismen og kraftigt støttet af Carillo og Berlinguer, som åbent har sluttet et "historisk kompromis" med borgerskabet, har der i de senre år udviklet sig en revisionistisk strømning, der kalder sig "eurokommunismen", som blot adskiller sig fra Hrustjov-revisionismen ved at påberåbe sig en selvstændighed overfor Sovjetunionen og en særlig "spansk", "italiensk" osv. vej til socialismen.

"Euro-kommunismen" forkaster åbent leninismen og læren om proletariats diktatur.

Med centrum i den kinesiske ledelse i KKP har der udviklet sig en afart af den moderne revisionisme, en opportunistisk strømning, der baserer sig på den såkaldte "Mao Tsetung-tænkning" og som blandt andet har udviklet den kontrarevolutionære generallinje, teorien om "verdens deling i tre".

Denne teori afskriver klassekampen på internationalt plan, stræber efter at likvidere proletariats revolutionære bevægelse og befrielsesbevægelserne under påskud af "den overhængende krigsfare" og "forsvar af den nationale suverænitet". Ligesom 2. Internationales revisionister anbefaler den proletariats at forene sig med "sit eget" borgerskab og "forsvare fædrelandet", og den opfordrer de undertrykte folk til at alliere og forsone sig med "deres eget" kompradorborgerskab. Den retfærdiggør et alsidigt, herunder militært, samarbejde med USA-imperialismen og hele den vestlige imperialistiske blok, den såkaldte "anden verden", der betragtes som en "anti-hegemonistisk kraft". Den indgyder falske forhåbninger om lighed mellem undertrykkerlandene i "den anden verden" og de undertrykte folk og nationer i "den tredje verden".

Teorien om "verdens deling i tre" er en linje for kapitulation over for imperialismen og borgfred med borgerskabet. De kinesiske revisionister søger med alle midler at udbrede denne teori. De konsoliderer og udbygger alsidigt kapitalismen i Kina og samarbejder med alle socialismens fjender. De forsoner sig med titoismen og bagtaler Stalin, samtidig med at de ophidser til krig og på alle måder søger at undergrave socialismen i Albanien.

Siden Stalins død og SUKPs degeneration har AAP med kammerat Enver Hoxha i spidsen vidreført hans kamp som verdensproletariats mest konsekvente frontkæmper mod den moderne revisionisme. Gennem den uophørlige kamp mod titoismen, sovjetrevisionismen, de kinesiske revisionister og alle varianter af opportunistik er enheden mellem de ægte kommunistiske partier baseret på den proletariske internationalisme blevet styrket og uddybet.

Kapitulation over for imperialismen og verdens borgerskab, forfalsk-

ning af vor epokes karakter, opfindelsen af forskellige mellemfaser med "fredelig sameksistens", "anti-monopolistisk demokrati", "strategisk defensiv", "alliancefrihed" eller "anti-hegemoni" for at retfærdiggøre opgivelsen af den proletariske revolution, fornægtelsen af proletariats ledende rolle og marxismen-leninismens almene gyldighed under påskud af "specifikke forhold", forsøg på at pacificere proletariatet og de undertrykte folk med falsk afspændingssnak, trusler om en ny verdenskrig - dette er generelle træk ved den moderne revisionisme på internationalt plan.

Trods visse forskelle, der kan føres tilbage til snævre, pragmatiske nationalchauvinistiske interesser, som betinger at revisionisterne som borgerskabets agenter konkurrerer med hinanden, er den gamle revisionisme, titoismen, sovjetrevisionismen, euro-revisionismen samt tre-verdens-revisionismen med Teng-Hua-kliken i spidsen, grundlæggende identiske. De repræsenterer en fælles front med angreb på marxismen-leninismen og den internationale kommunistiske bevægelses generallinje.

Den moderne revisionisme er særdeles farlig, fordi den har erobret statsmagten i og udgår fra en række lande, der som Sovjetunionen og Kina har nydt høj anseelse blandt arbejderklassen og de frihedselskende folk overalt i verden.

Men udviklingen i Sovjetunionen og Kina repræsenterer i historiens perspektiv blot et midlertidigt tilbageslag i kampen for socialismen.

Det har ikke tilintetgjort og kan ikke tilintetgøre den internationale kommunistiske bevægelse og dens enhed eller hindre kampen for proletariats diktatur og socialismen. Men disse ting, som ikke er uundgåelige, understreger nødvendigheden af at føre kampen mod borgerskabet og dets agenter til ende som proletariats og dets partis vigtigste strategiske kamp, som aldrig vil kunne indstilles før kommunismen har sejret på verdensplan.

Opportunismens og den moderne revisionismes repræsentanter i Danmark

Socialdemokratiet, den klassiske repræsentant for reformismen i Danmark, Socialdemokratiet, der fra sin start var dybt påvirket af Lasalles anti-marxistiske teser, slog tidligt ind på forræderiets og klassesamarbejdets vej, som blev bekæmpet af Gerson Trier, Nicolaj L. Petersen og andre marxister.

Ved 2. Internationales sammenbrud, i forbindelse med 1. verdens krig, stillede det danske Socialdemokrati sig åbent på socialchauvinismens og imperialismens side, hvilket nødvendiggjorde de revolutionære kræfters brud med Socialdemokratiet, den gamle revisionismes repræsentant, og førte til stiftelsen af det revolutionære DKP i 1919. Socialdemokratiets "ministersocialisme", dets politik for borgfred med borgerskabet for at bevare kapitalismen og udskyde dens sammen-

brud, har stadig en betydelig indflydelse i en række lande, herunder Danmark. Socialdemokratiet roser kapitalismen og dens såkaldte "blandingsøkonomi", erklærer marxismen for "gammeldags" og prædiker "fredelig evolution". Socialdemokratiets historie er forræderiet mod arbejderklassens grundlæggende interesser - fra etableringen af det fagretslige system, omdannelsen af fagbevægelsen til et instrument for classesamarbejde, Staunings støtte til det imperialistiske Tyskland i 1. verdenskrig og Hitler-tysklands "Nye Europa" under 2. verdenskrig frem til den åbne støtte til USA-imperialismen, NATO og EF i dag.

Socialdemokratiet hævder i dag ikke engang selv længere at være et arbejderparti, men et "folkeparti".

Med Socialdemokratiets udvikling til monopolkapitalens foretrukne regeringsparti, den bedste administrator af den kapitalistiske stat, har den moderne revisionisme overtaget Socialdemokratiets rolle som borgerskabets vigtigste agent inden for arbejderbevægelsen og er dermed blevet hovedfjenden inden for arbejderbevægelsen.

Der findes en række revisionistiske partier i Danmark. De fungerer som borgerskabets agenter i arbejderbevægelsen og tilknytter sig samtidig de internationale revisionistiske strømninger. Således fungerer de også som agenter for det internationale socialimperialistiske borgerskab. I modsætning til Socialdemokratiet kalder de sig "marxister-leninister", "revolutionære", "kommunistiske" og "anti-imperialistiske". Med sådanne fraser søger de at tiltrække revolutionært indstillede arbejdere for at aflede dem fra revolutionen. Disse partier, deres ledere og deres "teorier" må uforsonligt afsløres, bekæmpes og isoleres som en afgørende forudsætning for gennemførelsen af den proletariske revolution.

DKP, Danmarks "Kommunistiske" Parti, er hovedrepræsentanten for den moderne revisionisme i Danmark. DKP blev i sin tid stiftet som og udgjorde en del af den internationale kommunistiske bevægelse, som et af partierne tilsluttet KOMINTERN. Men allerede før og under 2. verdenskrig begyndte revisionistiske ledere i DKP at erstatte marxismen-leninismens revolutionære principper med revisionistiske og opportunistiske teser.

DKP tilsluttede sig fuldstændig Hrustjov-revisionisternes teorier, som udgør et samlet system af revisionistiske teser, som fuldstændigt bryder med marxismen-leninismens grundlæggende lærdomme.

DKP propaganderer teorien om "fredelig overgang til socialismen" for at afvæbne proletariatet overfor borgerskabets vold, for at sabotere revolutionen. Tesen om det såkaldte "anti-monopolistiske demokrati", om den "gradvise begrænsning af monopolernes magt" osv, udgør en kontrarevolutionær generallinie i fuldstændig harmoni med sovjetrevisionismen.

I massernes daglige kampe optræder DKP som strejkebryder, for at begrænse dem til rent økonomiske krav, som er acceptable for borgerskabet. Således står DKP vagt om borgerskabets magt. Samtidig er DKP agent for den socialimperialistiske supermagt Sovjetunionen, der ved siden af USA-imperialismen udgør den ene af verdens folks hovedfjender.

DKP er et gennemført borgerligt parti og en hovedhindring, hvis politiske indflydelse må fortrænges for at der kan blive en sejrrig proletarisk revolution i Danmark.

Det andet angiveligt kommunistiske parti - "Kommunistisk Arbejder" Parti, KAP - er ligeledes en væsentlig hindring i kampen for socialismen og proletariatets diktatur. KAP har gjort op med det ene grundlæggende spørgsmål i marxismen-leninismen efter det andet og udviklet en stadig mere omfattende og sammenhængende revisionistisk linie. KAP er på alle grundlæggende punkter i overensstemmelse med den moderne revisionisme, et revisionistisk parti på linie med DKP. Også KAP optræder som alle opportunister som et strejkebryderparti, som sabotør af massernes daglige kampe og kampen for den proletariske revolution.

KAP har tilsluttet sig og er en del af den internationale opportunistiske strømning, der baserer sig på den reaktionære teori om "verdens deling i tre", hvis ideologiske basis udgøres af Mao Tsetung-tænkningen, som er anti-marxistisk. KAP støtter en "enhedsfront" bestående af USA, NATO og Kina vendt mod den sovjetiske socialimperialisme, en aggressiv alliance vendt mod freden og folkenes sikkerhed. KAP udgør en hovedagent for det kinesiske socialimperialistiske borgerskab i Danmark.

Ved at fordreje Lenins klassedefinition har KAP inddraget intelligentsiaen i proletariatet og derved fuldstændigt fornægtet den marxistisk-leninistiske lære om proletariatet og dets ledende rolle. KAP "erstatte" proletariatet med en udflydende "lønarbejderklasse", og tilslutter sig dermed i praksis den analyse af de grundlæggende klassekræfter, som også DKP bekender sig til: Folket mod monopolkapitalen.

Dette understøttes yderligere gennem KAPs tale om det danske imperialistiske borgerskabs påståede "dobbeltkarakter".

Ved hjælp af sin principløse sammenblanding af strategi og taktik og i overensstemmelse med teorien om "de tre verdener" har KAP udviklet en revisionistisk to-fase-strategi, den såkaldte "defensive strategi", som angiveligt skulle skaffe "en mere gunstig position" for kampen mod borgerskabet. Dette svarer i realiteten præcis til målet for DKPs variant af to-fase-strategien, det såkaldte "antimonopolistiske demokrati", som angiveligt skulle skabe en situation "som endnu ikke er socialisme", hvor "storkapitalens magt er brudt" og med afgørende fremskridt for det arbejdende folk".

KAP og DKP ønsker således at "forbedre" kapitalismen, de benægter og bekæmper revolutionen "teoretisk" som i praksis. Begge opstiller målet: Borgerkabets kapitalistiske "alliancefri Danmark" og "alliancefri Norden", som er i overensstemmelse med diverse imperialisters ønsker, og søger også hermed at aflede arbejderklassen fra den grundlæggende og afgørende kamp om statsmagten. Samtidig er denne "alliancefrihed" et forræderi mod det grønlandske og færøske folks kamp for national befrielse og selvstændighed imod dansk imperialisme og neokolonialisme.

SF, det såkaldte "Socialistisk Folke"parti opstod i slutningen af 50-erne som en opportunistisk udspaltning fra det sovjetrevisionistiske DKP. SF var og er kraftigt inspireret af den jugoslaviske variant af den moderne revisionisme, titoismen. SF arbejder ligesom DKP for en strategisk alliance med socialdemokratiet, der betragtes som den vigtigste kraft i kampen for den såkaldte "demokratiske socialisme", "økonomisk demokrati", "alliancefrihed" med videre. Partiet støtter sig på og regner sig selv for at være en del af den såkaldte "eurokommunisme". Også dette parti arbejder således for at vildlede og nedlægge den daglige kamp såvel som kampen for den proletariske revolution. Dette borgerlige arbejderparti er hele vejen igennem pro-imperialistisk, støtter USA-imperialismen og den sovjetiske socialimperialisme, ligesom det dækker over den kinesiske socialimperialisme.

Partiet Venstresocialisterne, VS, opstod i 1967 som en afskalning fra SF, ikke på baggrund af principielle uoverensstemmelser med dette opportunistparti, hvis program VS uændret videreførte, men på baggrund af "taktiske" uenigheder. VS betragter det som en kvalitet, at det består af en lang række indbyrdes stridende fraktioner, som snart befinder sig i, snart udenfor partier, hvoriblandt findes erklærede tilhængere af den såkaldte "eurokommunisme", anarkisme, syndikalisme, trotskisme, den såkaldte "rådkommunisme" o.s.v. I dette parti findes pro-sovjetiske, pro-kinesiske, pro-jugoslaviske o.s.v. elementer. Hvad der forener dem er deres afvisning af marxismen-leninismen, deres afvisning af og foragt for det kommunistiske organisationsprincip, den demokratiske centralisme, som kaldes "bureokratisk" og "stalini-stisk". En særlig funktion for VS har været at benægte det revolutionære fortrosparti, det kommunistiske partis ledende rolle og nødvendighed i kampen for forberedelsen og gennemførelsen af den proletariske revolution.

VS satser på at opstille "realistiske kriseløsninger" for det kapitalistiske samfund på alle felter og demonstrerer gerne sin vilje til at administrere dette samfund.

I praksis fungerer VS på alle centrale punkter som et støtteparti for DKP, den sovjetiske socialimperialisme og den moderne revisionisme.

KAm-1 blev stiftet som en kontrarevolutionær splittelsesorganisation

for at bekæmpe opbygningen af et ægte kommunistisk parti i Danmark efter DKPs udartning til et borgerligt revisionistisk parti.

KAM-ls virkelige funktion og rolle udtrykkes gennem denne helt igennem borgerlige gruppes paroler som "Stem på DKP", "Brug det andet flertal", "For en arbejderregering" osv., der spreder illusioner om revisionismen, reformismen og borgerskabets parlament. KAM-l opfordrer til principløs enhed mellem alle opportunistiske partier og grupper og allierer sig i flæng med revisionistiske, reformistiske, trotskistiske og anarkistiske organisationer.

Ved siden af dette spektrum af borgerlige arbejderpartier og -organisationer findes der en del opportunistiske grupper og partier, som repræsenterer strømninger, der støtter revisionismen, som f.eks. de opportunistiske splittelses- og provokatørgrupper KAK og KA, som hævder at Lénins teser om arbejderaristokratiet som en mindre del af arbejderklassen ikke er gyldig idag, men at hele den danske arbejderklasse er bestukket af imperialismen, og derfor konsekvent modarbejder klassens økonomiske og politiske kamp.

Trotskismen repræsenteres i dag i de fleste såkaldte "revolutionære" grupper. RSF - "Revolutionære Socialisters Forbund" - er erklæret trotskistisk og tilsluttet den såkaldt "4. Internationale". Trotskismen er en fuldstændig principløs ideologi, der sammenkæder ultra "venstre"-fraser med ekstrem økonomisme. Trotskismen hævder, at revolutionens og socialismens sejr i enkelte lande er umulig, den forkaster proletariats alliance med bønderne og de arbejdende masser, fornægter nationernes ret til selvbestemmelse og søger at aflede kampen mod den moderne revisionisme for bedre at kunne bekæmpe marxismen-leninismen, der betegnes som "stalinisme". Trotskismen fremmer på alle måder en fraktionistisk ånd. Den er et særligt agentur for borgerskabet og søger som femtekolonne at vinde indpas i arbejderbevægelsen, at infiltrere og splitte den revolutionære arbejderbevægelse, den er en agent for fascismen. I flere organisationer - foruden de tidligere nævnte - som f. eks. "Forbundet Socialisterne", "Kommunistisk Forbund" er der klart trotskistiske træk.

Anarkismen, som åbent understøttes af borgerskabet, udøver stadig i forskellige varianter en vis indflydelse på ungdommen. De organiserede anarkister omkring ORA udgør imidlertid en ubetydelig gruppe.

Også den individuelle terrorisme har enkelte fortalere blandt visse såkaldte "progressive" intellektuelle, der benægter arbejderklassens rolle, betydningen af et revolutionært massearbejde og det kommunistiske partis rolle som forudsætning for den væbnede kamp om magten.

Syndikalismen er ligesom anarkismen modstander af politiske kamp og proletariats revolutionære diktatur, ligesom den er modstander af proletariats parti og er tilhænger af spontane masseaktioner, hvis betydning fuldstændig overvurderes. Alle disse strømninger udøver en vis ind-

flydelse på grupper, som kalder sig "revolutionære", "socialistiske" etc. men er i bund og grund anti-proletariske strømninger, som vender sig mod arbejderklassens revolutionære kamp.

Alle disse opportunistiske strømninger er blevet genoplivet i kølvandet på den moderne revisionismes forræderi og understøtter dette. Da de moderne revisionister spaltede sig ud fra den kommunistiske, marxistisk-leninistiske verdensbevægelse blev der spillerum for alskens opportunistiske strømninger, som nu fik mulighed for at slå sig op.

Kampen mod reformismen, den moderne revisionisme og al opportunisme er ikke et underordnet spørgsmål. Det er ikke en broderstrid, men en kamp mod borgerskabets agenter i arbejderbevægelsen. Hovedslaget må her rettes mod den moderne revisionisme, som er borgerskabets spydspids i arbejderbevægelsen. Kampen mod revisionismen er et livsspørgsmål for den proletariske revolution. Det er i dette lys, internationalt som nationalt, at kampen mod revisionismen skal ses. Uden beslutsom og skånselsløs kamp over hele linjen mod disse strømninger, mod deres partier og organisationer, kan der ikke være tale om hverken kamp mod imperialismen eller om marxismen-leninismen eller revolutionær arbejderbevægelse.

Kapitel 5

Den proletariske revolution

Den revolutionære situation

Den proletariske revolution er proletariatets voldelige afskaffelse af det borgerlige samfunds ejendomsforhold. Den betyder, at magten i samfundet fratages borgerskabet og overtages af proletariatet, der som den eneste klasse er i stand til at afskaffe alle udbytterklasser, at ophæve menneskets udbytning af mennesket.

Proletariatet kan ikke overtage det borgerlige statsmaskineri. Borgerskabet anvender alle volds- og terrormidler for at sikre og fastholde sin ejendom. Borgerskabets magt kan kun brydes gennem proletariatets beslutsomme væbnede revolutionære magtanvendelse, ved at proletariatet sønderbryder det kapitalistiske statsapparat og erstatter det med nye, proletariske magtorganer til at undertrykke de tidligere udbyttere og sikre socialismens opbygning.

For at proletariatet kan erobre magten skal der findes en revolutionær situation. Denne kan ikke vilkårligt skabes, men opstår som en objektiv følge af det kapitalistiske samfunds krise, uafhængigt af enkeltpersoners og enkelte klassers vilje, når imperialismens modsætninger akut skærpes. Når den herskende klasse ikke længere kan opretholde magten i den gamle form, når de udbyttede og undertrykte klasser ikke længere vil leve under de eksisterende vilkår, og når der som følge af denne situation sker en betydelig forøgelse af aktiviteten hos masserne, som drages ind i en selvstændig historisk handling, opstår den revolutionære situation.

Men en revolutionær situation fører ikke af sig selv til en proletarisk revolution. Flertallet af de klassebevidste arbejdere må indse nødvendigheden af den væbnede omvæltning, og det kommunistiske parti skal være i stand til at tage ledelsen af dette opsving i massernes kamp. Derfor skal partiet forberede masserne, såvel politisk som organisatorisk på det endelige stormløb mod kapitalismen.

Tager borgerskabet gennem sine reformistiske eller revisionistiske

agenter ledelsen i en sådan situation, vil revolutionen lide nederlag. Det vil betyde, at borgerskabet opretholder sin magt og gennemfører en fascistisk kontrarevolution.

Griber proletariatet i den revolutionære situation til våben med sit kommunistiske parti i spidsen, allierer det sig med de øvrige arbejdende, retter det hovedstødet mod borgerskabet og dets statsmagt og fejrer de revisionistiske agenter til side, vil det gennemføre den proletariske revolution, oprette proletariatets diktatur og indlede opbygningen af socialismen.

Det kommunistiske parti

Arbejderklassens ledende kerne, det proletariske klasseparti, er det kommunistiske parti, som bygger på marxismen-leninismen og stiller sig uforsonligt over for alle borgerskabets partier og ikke mindst over for borgerskabets agenter i arbejderbevægelsen - de revisionistiske partier af alle afskygninger, der falder klassen i ryggen.

Det kommunistiske parti er den højeste form for klasseorganisering. Det samler arbejderklassens bedste kræfter i en tæt organisering, hvis opgave det er at lede kampen for socialismen og ~~og~~ oprettelsen af proletariatets diktatur gennem den væbnede revolution. Partiet er arbejderklassens vigtigste redskab i kampen for socialismen og kommunismen, den bevidste kampstab, arbejderklassens fortrop og strategiske ledelse.

Partiet er en uadskillelig del af klassen. Partiet består af de mest klassebevidste, kampvillige og fremskredne revolutionære fra proletariatet og dets allierede, som er organiseret efter den demokratiske centralismes principper og anvender kritik og selvkritik. Det kommunistiske parti er et kadreparti. Det er ikke medlemmernes antal, men deres beslutsomhed, kampduelighed, rodfæste i proletariatet, indsigt i klassekampens betingelser og deres kommunistiske organisering, der er afgørende faktorer.

Derfor er det nødvendigt, at partiet altid fastholder sin proletariske linje, der bygger på marxismen-leninismen, og ikke tillader, at andre linjer opstår i partiet. Årvågenheden over for revisionistiske afvigelser må aldrig svækkes. Partiet renser sig for opportunistiske elementer. Fraktionsvirksomhed tillades ikke i det proletariske parti. Det ubrydelige grundlag for al partiets virksomhed er marxismen-leninismens ufejlbarlige teori, som det er ethvert partimedlems pligt at tilegne sig og bruge som ledetråd.

På dette grundlag udmøntes strategien og taktikken for arbejderklassens kamp. Strategien er bestemmelsen af retningen for proletariatets

hovedangreb i den givne etape af revolutionen - det vil sige hele perioden frem til en ny samfundsformation - udarbejdelsen af en tilsvarende plan for fordelingen af revolutionens hovedkræfter og deres reserver. Strategien i den nuværende etape forfølger målet at knuse borgerskabet gennem den væbnede proletariske revolution. Taktikken forfølger mindre omfattende mål, den omfatter delkampe, der er underordnet strategien og tjener denne. Taktikken er bestemmelsen af linjen for proletariatets handlemåde under en forholdsvis kort periode af opsving eller tilbagegang for revolutionen. I gennemførelsen af strategien og taktikken anvender partiet alle nødvendige kampformer - fredelige såvel som voldelige, legale såvel som illegale, parlamentariske såvel som massekampe, nationale såvel som internationale, der alle indgår som led i den samlede revolutionære proces.

Ved stiftelsen står partiet i sin første fase, perioden med forberedelsen til den omfattende ledelse af kampen for proletariatets diktatur. For at vinde arbejderklassens avantgarde for kommunismen deltager partiet i klassens kampe, udvikler sin strategiske propaganda og fører ubarmhjertig kamp mod alle revisionistiske illusioner. Gennem sin alsidige deltagelse i klassens kamp udvikler partiet en kerne af konsoliderede kommunister, ledere af arbejderklassen, som holder usvigeligt fast ved marxismen-leninismen.

Med den systematiske udvikling af partiets deltagelse i og ledelse af klassens kamp går partiet over i den anden fase, hvor det bliver i stand til at lede revolutionære masseaktioner, vinde klassens allierede og lede og gennemføre den proletariske revolution.

Med revolutionens sejr går partiet over i sin tredje fase, perioden efter oprettelsen af proletariatets diktatur, under klassekampens skærpede betingelser. Opgaven er her at lede opbygningen og forsvaret af socialismen frem mod det kommunistiske samfund.

Uanset hvilke konkrete kampopgaver partiet står i, er kampen mod opportunisme og al revisionisme en opgave af strategisk betydning. Med opportunister, kapitulanter og forrædere i arbejderklassens ledende stab kan revolutionen ikke vindes.

Den revolutionære enhedsfront

For at kunne fuldføre sin historiske opgave skal det kommunistiske parti forene marxismen-leninismen med arbejderbevægelsen, det skal erobre klassens flertal, herunder arbejderkvindernes og arbejderungdommens flertal, det skal samle de brede lag af arbejdende, småbønder, fiskere og den nedre del af intelligentsiaen omkring sig. Gennem denne kamp smedes den revolutionære enhedsfront omkring proletariatets klasseinteresser og i hård og konsekvent kamp mod alle borger-

skabets agenter.

Enhedsfrontpolitikken er et middel til resultatrig kamp mod kapitalen, et middel til at mobilisere klassens og dens allieredes kræfter og revolutionære målrettethed, et middel til afsløring og isolering af reformister og revisionister. Det er en væsentlig bestanddel af partiets taktik i hele den førrevolutionære periode.

Rigtig anvendelse af enhedsfronttaktikken forudsætter systematisk, vedvarende arbejde i de proletariske masseorganisationer. Kun herved, kun gennem forsvar for arbejderklassens interesser og hensynsløs kamp mod reformisme og revisionisme kan partiet vinde proletariatet for socialismen. Derfor er det enhver kommunistes pligt at arbejde i de proletariske masseorganisationer, herunder at tilhøre en fagforening - selv den mest reaktionære - blot den har massekarakter.

Det kommunistiske parti forsvarer proletariatets dagskrav, udnytter ethvert kampmiddel, som er nødvendigt - selv det borgerlige parlament, der kan bruges som talerstol for revolutionær propaganda og agitation, og underordner alle enkeltkampe, alle enkeltopgaver under målet: kampen for proletariatets diktatur.

I udviklingen af den revolutionære enhedsfront er det væsentligt, at klassen organiserer sig og vinder erfaring i kampen mod borgerskabet og alle dets agenter. I den revolutionære situation er det afgørende, at proletariatet og dets allierede har kamperfaring, er villige til at kæmpe organiseret og anerkender det kommunistiske parti som leder i kampen om magten.

Den væbnede opstand

Arbejderklassen, dens allierede, og dens kommunistiske parti må forberede sig ideologisk, politisk og organisatorisk på revolutionen. Ellers vil den revolutionære situation ikke udløse en sejrende proletarisk revolution.

Den proletariske revolution i de enkelte lande sker ud fra disse landes særlige betingelser. Men visse grundlæggende lærdomme er gyldige for alle lande og er blevet bekræftet gennem proletariates århundredelange kamp: Det er en almengyldig erfaring, at den proletariske revolution ikke kan sejre på fredelig vis og uden et ægte kommunistisk parti i spidsen med våben i hånd. En vigtig del af partiets opgave er derfor at udbrede forståelsen for den væbnede kamps nødvendighed blandt proletariatet og arbejde med henblik på at kunne stille sig i spidsen for den væbnede revolutionære enhedsfront.

Den væbnede kamp skal tjene alle andre kampformer, men disse andre

former for klassekamp skal opdrage proletariatet til den væbnede kamp om magten. En væbnet kamp, der ikke ledes af det proletariske parti, kan ikke være en konsekvent revolutionær kamp. Den fornægter de proletariske massers organiserede kamp, ender med nederlag og svækker kampen for revolutionen.

Den væbnede opstand er den højeste form for proletariatets kamp, som ikke udløses før i selve den revolutionære situation. Kommunisterne leger ikke med opstanden og den væbnede kamp, men erkender dens nødvendighed og forbereder den alvorligt.

Revolutionens program

Med sit kommunistiske parti i spidsen vil den danske arbejderklasse virkeliggøre proletariatets diktatur og i forbund med de øvrige arbejdende masser føre den proletariske revolutions program ud i livet: at befæste proletariatets magt, opbygge en ny socialistisk økonomi og gennemføre den proletariske ideologis fuldstændige sejr over den borgerlige ideologi.

Det uhyre flertals diktatur over mindretallet udøves med basis i de væbnede arbejdermasser. Borgerskabets væbnede magt, militær, politi og hjemmeværn, som har bekæmpet revolutionen, opløses. I stedet opretholdes folkehæren, hvis ledelse ligger hos partiet.

Folketing, regering og justitsvæsen ophæves og erstattes af den proletariske statsmagts organer - rådene - som udøver alsidig kontrol med alle områder af det økonomiske og politiske liv. De proletariske magtorganer forener sig i den lovgivende, dømmende og udøvende magt. De mobiliserer de arbejdende masser til opbygningen og udviklingen af socialismen.

Funktionærer i forvaltnings-, stats- og partiapparatet lønnes som faglærte arbejdere og skal mindst een måned om året arbejde i produktionen.

De politiske partier, såvel de åbent borgerlige som de reformistiske og revisionistiske, forbydes. I den proletariske stat har kun arbejderklassens parti, det kommunistiske, nogen eksistensberettigelse. Radio og TV, pressen og forlagene overtages af den proletariske statsmagt.

De kirkelige og religiøse foreninger fratages deres mulighed for aktivt at sprede derespropaganda blandt folket. Den proletariske stat understøtter aktivt anti-religiøs propaganda.

Arbejderklassen under det kommunistiske partis ledelse overtager industrien uden at yde nogen form for erstatning til kapitalen. Ligeledes overtages banker, forsikringsselskaber, varehuse, udenlandske koncerners kapital og virksomheder, udenrigshandelen, hele transport-

systemet og de store jordbesiddelser.

Småborgerskabets ejendom konfiskeres ikke, men der udfoldes propaganda for at få småborgerskabet til at slutte sig sammen i kooperativer eller overgive deres ejendom til staten. Småborgerskabet stilles dog over for visse begrænsninger. Det vil ikke frit kunne sælge sin ejendom videre til andre eller investere med det formål at få flere ansatte.

Arveretten til produktionsmidler og kapital afskaffes.

Den kapitalistiske økonomis anarki, som går ud fra jagten på profit, erstattes af den socialistiske planøkonomi, hvis mål er at tilfredsstille de samfundsmæssige behov. Arbejdsløsheden, bolignøden, ressourcespild, ødelæggelse af naturen og forringelsen af fødemidlerne ophører. Indkomstforskellene fjernes gradvis og efter en samlet plan.

I overensstemmelse med den økonomiske plan arbejdes der bevidst på at ophæve modsætningen mellem by og land. Landområderne udbygges, og landbruget kollektiviseres og rationaliseres. Produktionen koncentrerer ikke længere omkring de store byer.

Den socialistiske stat vil skabe alle forudsætninger for, at kvinderne i fuldt omfang kan blive en kraft for revolutionen og indtage deres retsmæssige samfundsmæssige stilling. Den reproduktive sektor socialiseres, og kvinderne inddrages fuldt ud i produktionen. Der træffes bevidst foranstaltninger for at ophæve deres dobbelte arbejdssituation. Kampen for kvindernes frigørelse og fuldstændige ligestilling føres uophørligt som en del af klassekampen frem til det kommunistiske samfund.

Ungdommen, som er grundlaget for socialismens videre udvikling, opdrages i revolutionær ånd, på marxismen-leninismens grundlag og med en alsidig udvikling for øje. Uddannelsen integrerer studier, produktion og militær træning.

De gamle, som under kapitalismen afskrives som et besværligt restprodukt, holdes under socialismen højt i ære. De deltager med fuld ret i alle dele af det samfundsmæssige liv. Deres erfaringer, som er af uvurderlig betydning, føres videre til de kommende generationer.

Socialismen skaber forudsætningen for at nedbryde skellet mellem håndens og åndens arbejde. Intellektuelle og ledende kadre inddrages regelmæssigt direkte i produktionen, og de produktive arbejdere inddrages direkte i statens vigtige afgørelser og i beslutninger angående produktionen.

På grundlag af den proletariske internationalisme oprettes der tætte

forbindelser til socialistiske broderstater. I relationerne med andre stater kan den proletariske statsmagt ikke indgå nogen form for aftale, der skader arbejderklassens, folkenes og socialismens sag. Det socialistiske Danmark frigør sig fra alle de imperialistiske alliancer, som borgerskabet har indgået. Det socialistiske Danmark opgiver alle koloniale krav og garanterer samtidig de nationale mindretal inden for landets grænser fuld ret til udfoldelsen af deres sprog, kultur og nationale særkende.

For at opbygge socialismen og konsolidere den socialistiske storproduktion vil arbejderklassen under partiets ledelse føre en hård klassekamp mod samtliche rester af kapitalismen på politikens, ideologiens og økonomiens område. Med partiet i spidsen vil arbejderklassen beslutsomt holde fast ved marxismen-leninismen og stå værn om arbejderklassens magt, proletarietets diktatur, betragte klassekampen som nøgleleddet og under proletarietets diktaturs betingelser føre revolutionen videre og hindre, at der skabes et nyt privilegeret lag, et borgerskab af ny type. Partiet fastholder sine tætte forbindelser med proletariet og de øvrige arbejdende, hæver stadig deres socialistiske bevidsthed og opdrager dem i revolutionær årvågenhed over for alle fjender af arbejderklassen, af folket og socialismen.

Fra disse udgangspunkter vil den danske arbejderklasse og dens allierede med Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister i spidsen bygge en strålende fremtid i det socialistiske Danmark.

LAD KUN DEN HERSKENDE KLASSE SKÆLVE FOR DEN KOMMUNISTISKE REVOLUTION. VED DEN HAR PROLETARERNE KUN DERES LÆNKER AT TABE. DE HAR EN VERDEN AT VINDE !

LOVE
FOR
DANMARKS
KOMMUNISTISKE PARTI /
MARXISTER-LENINISTER

Vedtaget på
DKP/ML's 1. kongres
30-31. december, 1978

I. PARTIET

- § 1. Partiets navn er: Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister, DKP/ML.
- § 2. DKP/ML er den danske arbejderklasses organiserede politiske fortropsorganisation og en uadskillelig del af den internationale kommunistiske bevægelse, og fastholder konsekvent principperne for den proletariske internationalisme. DKP/ML stiller sig urokkeligt på marxismen-leninismens grund og stiller sig opgaven at lede arbejderklassen og dens allierede til sejr i den væbnede, proletariske revolution, oprettelsen af proletariatets diktatur og opbygningen af det socialistiske Danmark frem til det klasseløse kommunistiske samfund. I denne kamp bruger partiet dagskampen som en løftestang og anvender alle nødvendige kampformer i udmøntningen af strategien og taktikken for arbejderklassens kamp. DKP/ML bekæmper ubønhørligt borgerskabet og alle dets opportunistiske og revisionistiske agenter. DKP/ML er en frivillig, militant organisering af bevidste revolutionære og bygger på en monolitisk ideologisk, politisk og organisatorisk enhed, som ikke tillader splittende fraktionsvirksomhed eller nogen form for afvigelse fra generallinien, fra marxismen-leninismen. Partiets fastholder bestandigt sin proletariske linie og tillader ikke, at andre linier opstår indenfor dets rækker. Partiets udviser årvågenhed overfor enhver afvigelse fra marxismen-leninismen og renser sig for opportunistiske elementer.

II. MEDLEMSSKAB. MEDLEMMERS PLIGTER OG RETTIGHEDER.

- § 3. Enhver arbejder, enhver arbejdende og enhver revolutionær intellektuel, som anerkender partiets program, tilslutter sig partiets love, arbejder aktivt i en af partiets celler, udfører partiets beslutninger, underordner sig partidisciplinen og betaler medlemskontingent, kan blive medlem af DKP/ML. Medlemmer af borgerskabet og borgerkskabets voldsapparat kan kun optages efter dispensation fra centralkomiteen.
- § 4. Medlemmer optages enkeltvis. Ansøgningen om optagelse som kandidatmedlem til partiet rettes til en af partiets celler og skal ledsages af en anbefaling fra 2 medlemmer. Cellen tager stilling til ansøgningen, og indstillingen godkendes af nærmeste højere ledelse.
- § 5. Personer, der har haft ledende poster i åbent borgerlige, reformistiske eller revisionistiske partier eller organisationer kan kun optages efter indstilling fra 3 medlemmer og godkendelse fra centralkomiteen.

- § 6. Efter en kandidatperiode på 1 år, som kan forlænges til 2 år, tager cellen stilling til medlemsoptagelse. I denne periode skal kandidaten grundigt sætte sig ind i partiets grundlag og gennem sin virksomhed vise sig værdig til optagelse som medlem.
- § 7. Kandidatmedlemmer til partiet har samme pligter og rettigheder som medlemmer, undtagen ret til deltagelse på kongresser samt valgret og valgbarhed til ledende poster i partiet. I særlige tilfælde kan kandidatmedlemmer med centralkomiteens godkendelse vælges til ledelsesposter på celle- og partigruppeniveau. Ved afstemninger har kandidater vedledende stemmeret.
- § 8. Ethvert medlem af partiet har pligt til:
- at deltage fuldtud i partiets arbejde, virke aktivt for at styrke partiets enhed og uden vaklen udføre partibeslutninger.
 - tilegne sig, anvende og udbrede marxismen-leninismen.
 - at være fagligt organiseret hvor dette er muligt. Medlemskab af andre organisationer kan kun ske med partiets godkendelse.
 - at være nært knyttet til proletariatet og overbevise det om rigtigheden af partiets politik.
 - at sætte proletariatets og partiets interesser over personlige interesser og arbejde bevidst og utrætteligt i kampen mod klassefjenden, herunder føre skarp og uforsonlig mod reformisme, revisionisme og al opportunisme.
 - at kritisere fejl og mangler i partiets arbejde, som hos sig selv som hos andre, gribe ind for at rette disse og rapportere brud på disciplinen til rette ledelsesorgan.
 - at beskytte partiet og progressive kræfter mod klassefjenden, mod efterretningstjenesterne og andre af klassefjendens organer.
- § 9. Ethvert medlem af partiet har ret til:
- at deltage i partidiskussioner.
 - at vælge og blive valgt til partiets ledende organer.
 - at være personligt til stede, når der træffes beslutninger angående vedkommendes aktivitet eller opførsel, med mindre dette strider mod partiets sikkerhed.
 - at henvende sig til alle partiets ledende organer, op til centralkomiteen og dens formand og overfor disse stille spørgsmål, komme med forslag eller fremsætte erklæringer om særlige problemer.
- § 10. Overholder et medlem ikke sine forpligtigelser kan der skrides ind med disciplinære foranstaltninger: advarsel, tilbagetrækning fra tillidshverv, overgang til kandidatstatus, suspension og eksklusion, afhængigt af forseelsens art og karakter.

Ved iværksættelse af disciplinære foranstaltninger skal sagen undersøges grundigt, således at de rette beslutninger kan træffes. Disciplinære foranstaltninger kan træffes af celler og ledende organer og iværksættes efter godkendelse fra nærmeste højere ledelse. Celler og lavere ledelser kan ikke træffe disciplinære foranstaltninger over for medlemmer af højere ledelser. Sådanne kan kun iværksættes efter indstilling fra ledelse og centralkomiteens godkendelse.

Et medlem, der suspenderes mister alle sine rettigheder. Suspension er altid tidsbegrænset og skal tages op til nyvurdering efter periodens udløb.

Suspension og eksklusion skal omgående rapporteres til centralkomiteen. Alle disciplinære forholdsregler kan ankes til centralkomiteen, som træffer endelig afgørelse, efter at den centrale kontrolkommission har undersøgt sagen og afgivet sin indstilling.

Stikkere og spioner ekskluderes uden varsel og kan ikke senere genoptages i partiet.

Medlemmer, der bliver politisk sløve og passive udelukkes af partiet. Udmeldte eller ekskluderede medlemmer kan kun genoptages i partiet efter at ansøgningen har været behandlet i den centrale kontrolkommission.

III. PARTIETS STRUKTUR. DEN DEMOKRATISKE CENTRALISME.

§ 11. DKP/ML er opbygget efter det marxistisk-leninistiske organisationsprincip, den demokratiske centralisme. Det betyder:

- at den enkelte er underlagt partiet, at mindretallet er underordnet flertallet, lavere organer er underlagt højere organer og hele partiet er underlagt centralkomiteen.
- at ledelser på alle niveauer vælges af de medlemmer, som de pågældende skal lede.
- at ledelser på alle planer skal følge princippet om centraliseret ledelse og personligt ansvar, nær tilknytning til masserne og enkel og effektiv opbygning.
- at ledelser på alle planer planlægger og kontrollerer arbejdet indenfor deres ansvarsområde i overensstemmelse med retningslinier lagt af højere ledelser, for centralkomiteens vedkommende af kongressen.
- at ledelser på alle planer regelmæssigt aflægger beretning om deres arbejde og også på andre måder underretter andre ledende organer og medlemmerne om vigtige beslutninger, direktiver og andre meddelelser af betydning for deres arbejde.
- at ledelser på alle planer svarer på henvendelser fra medlemmer, celler og partigrupper og andre ledelsesorganer i partiet.
- at beslutninger træffes efter fri meningsudveksling, og at beslutninger udføres uden videre diskussion, så snart de

er truffet.

- § 12. Ved valg til ledende organer har ethvert medlem ret til at opstille kandidater og foreslå kandidater tilbagetrukket. Der kan ikke foretages blokvalg. Ved valg af ledelser er der hemmelig hemmelig skriftlig afstemning. Som valgt betragtes de kandidater, som har fået flest og over halvdelen af de afgivne stemmer.
- § 13. Fraktionisme og oprettelse af fraktioner er uforeneligt med partiets organisationsprincip. Enhver gruppe i partiet, som undergraver enheden og disciplinen, hindrer gennemførelsen af partibeslutninger, opretholder gruppedisciplin og søger at oprette ledelsescentre i strid med partiets valgte ledelser, betragtes som fraktion.
- § 14. Almene partidiskussioner kan åbnes og afsluttes af centralkomiteen:
- når flere celler, afdelinger eller distriksledelser udtaler ønske herom.
 - når der ikke er et stabilt flertal i centralkomiteen om principielle spørgsmål i partiets politik.
 - når centralkomiteen finder det nødvendigt at konsolidere partiet på vigtige spørgsmål, eller at efterprøve rigtigheden af den førte politik.
- § 15. Under illegale betingelser er centralkomiteen berettiget til at supplere sig selv, udnævne ledelser på lavere niveauer og overgive særlige beføjelser til enkelte medlemmer.

PARTIETS LEDENDE ORGANER.

- § 16. Partiets højeste myndighed er kongressen. Ordinær kongres holdes hvert tredje år og indkaldes med mindst 2 måneders varsel. Ekstraordinær kongres kan afholdes, når centralkomiteen finder det nødvendigt, eller når det kræves af mindst 1/3 af de delegerede på den foregående kongres. Ekstraordinær kongres indkaldes med mindst 14 dages varsel. Kongressen består af delegerede valgt af particellerne. Centralkomiteen beslutter kriterier for delegeretvalg. Medlemmerne af den afgåede centralkomite og centrale kontrolkommission deltager på kongressen. Er det ikke valgt som delegerede deltager de koun med taleret og vejledende stemmeret.
- § 17. Kongressen behandler beretning fra den afgåede centralkomite og den afgåede centrale kontrolkommission, herunder om eks-

klusioner foretaget i den forløbne kongresperiode. Kongressen behandler partiets program og love og ændrer dem om nødvendigt. Hertil kræves 2/3 flertal. Kongressen behandler partiets politiske linie og træffer overordnede beslutninger for det videre arbejde. Kongressen fastsætter antallet af medlemmer og kandidatmedlemmer til centralkomiteen og den centrale kontrolkommission og vælger centralkomite og central kontrolkommission.

Der kan ikke være personsammenfald mellem centralkomiteen og den centrale kontrolkommission.

- § 18. Mellem kongresserne er centralkomiteen partiets højeste myndighed og leder dets samlede politiske og organisatoriske virksomhed.

Centralkomiteen er ansvarlig for partiets økonomi og ejendom. Centralkomiteen udgiver partiets centralorgan ARBEJDEREN og partiets teoretiske tidsskrift PARTIETS VEJ.

Centralkomiteen konstituerer sig med politbureau, formand og sekretariat.

Mindst 2. gange om året indkaldes centralkomiteens plenum for at drøfte vigtige politiske spørgsmål. Her deltager centralkomiteens kandidatmedlemmer med taleret og vedledende stemmeret. Mellem plenarmøderne udøves centralkomiteens myndighed af politbureauet, som mødes regelmæssigt og mindst hver anden måned. Sekretariatet udgør partiets daglige ledelse og mødes efter behov.

Centralkomiteen kan nedsætte og opløse udvalg under sig til til at varetage vigtige opgaver.

Falder et medlem af centralkomiteen bort, indtræder i stedet et af centralkomiteens kandidatmedlemmer efter centralkomiteens beslutning.

- § 19. Den centrale kontrolkommission kontrollerer partiets politiske og organisatoriske enhed. Den kontrollerer, at normerne for det indre partiliv og partiets love overholdes og værner partiet mod udslag af ultrademokratisme og bureaukratisme. Den kontrollerer, at centralkomiteen og partiets organisatoriske apparat fungerer korrekt, effektivt og enkelt og stiller forslag til forbedringer af partiets arbejde. Den kontrollerer og reviderer partiets økonomi. Den behandler personspørgsmål, herunder brud på partidisciplinen og undersøger klager over disciplinære foranstaltninger.

Den centrale kontrolkommissions førstesekretær deltager uden stemmeret på centralkomiteens møder. Medlemmer af den centrale kontrolkommission kan deltage på alle øvrige møder i partiet.

Falder et medlem af den centrale kontrolkommission bort, ind-

træder i stedet et af kontrolkommissionens kandidatmedlemmer efter kommissionens beslutning.

V. DISTRIKTER OG AFDELINGER.

- § 20. Partiets afdelinger indenfor et område, hvis nærmere grænser besluttet af centralkomiteen, udgør et distrikt. På en distriktskonference, som afholdes mindst hvert andet år, vælges en distriktsledelse, der konstituerer sig med distriktssekretær, samt distriktskontrolkommission, der arbejder som støtte for den centrale kontrolkommission. Distriktsledelsens opgave er:
- at lede afdelingernes arbejde i overensstemmelse med centralkomiteens retningslinier.
 - at opsummere afdelingernes arbejde jævnligt til centralkomiteen.
 - at administrere distriktets økonomi.
 - at støtte og kontrollere afdelingernes arbejde.
- § 21. Partiets celler indenfor et område, hvis nærmere grænser besluttet af distriktsledelsen, udgør en afdeling. På en afdelingskonference, som afholdes mindst hvert år, vælges en afdelingsledelse, der konstituerer sig med afdelingssekretær. Afdelingsledelsens opgave er:
- at lede cellernes arbejde i overensstemmelse med centralkomiteens og distriktsledelsens retningslinier.
 - at opsummere cellernes arbejde jævnligt til distriktsledelsen.
 - at administrere afdelingens økonomi.
 - at støtte og kontrollere cellernes arbejde.
 - jævnligt at afholde afdelingsmøder for at diskutere vigtige spørgsmål.

VI. PARTIETS CELLER OG PARTIGRUPPER.

- § 22. Partiets organisatoriske grundlag er cellerne. Cellerne vælger formand og propagandaansvarlig. Particellen er den organisation, som forbinder partiet med proletariatet. Dens opgaver er:
- at gennemføre studier i marxismen-leninismen.
 - at deltage i diskussionen af partiets politik, bidrage til udviklingen af denne, udføre centrale direktiver og beslutninger, samt kontrollere og kritisere overordnede organer.
 - at arbejde utrætteligt for at sikre partiets politiske ledelse af arbejderklassens kampe, bekæmpe revisionisme, so-

cialdemokratisme og al anden opportunisme, drive kommunistisk propaganda og agitation, og inden for rammerne af afdelingens, distriktets og centralkomiteens retningslinier tage lokale initiativer.

- at rekrutere sympatisører og knytte dem tæt til partiet, optage kandidatmedlemmer, vejlede dem og prøve dem i kandidatperioden, samt optage medlemmer.
- at støtte og kontrollere medlemmernes arbejde og hjælpe medlemmer i nød.
- at opkræve kontingent, mobilisere til økonomisk støttearbejde og iøvrigt støtte partiet på enhver måde.
- at beskytte partiet og alle revolutionære og progressive mod klassefjenden og dens agenter.

Oprettelse, deling og nedlæggelse af celler sker efter indstilling fra afdelingen og besluttet af distriktet efter samråd med centralkomiteen.

- § 23. I alle organisationer, hvor der arbejder flere partimedlemmer, oprettes der en pæti gruppe for at effektivisere udførelsen af partiets linie.

VII. PARTIETS ØKONOMI.

- § 24. Partiets økonomiske midler består af medlemskontingent, som danner det faste grundlag. Herudover indgår kampfondsbidrag, midler fra indsamlinger og kampagner og andet. Kontingentets størrelse fastsættes af centralkomiteen. Ved partiets ejendom forstås: Partiets økonomiske midler og dets faste ejendom, indbo, rekvisitter m.v., som er indkøbt for partiets midler, eller som er overdraget partiet af enkeltmedlemmer eller grupper af medlemmer.